Περιοδος 2η,
Νο 135
Ιούλης 2005
50 σέντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Σ' αυτό το φύλλο

Συνυπεύθυνοι οι Μπους και Μπλέρ για τη τραγωδία στο Λονδίνο σελ. 2

Κοινά δικοινοτικά μνημόσυνα σελ. 6-7

Πρωτοβουλία εργαζομένων για να μην περάσει το 63 σελ 9

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

Ενάντια στον εθνικισμό
Ενάντια στις Βάσεις
Για ειρήνη και επανένωση

Κοινή δράση Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων

Κοινή αντιπολεμική διαδήλωση στις 19 Μάρτη 2005 στη Λευκωσία
σελ. 3, 4, και 6-7

Συνυπεύθυνοι οι Μπούς και Μπλέρ για τη τραγωδία στο Λονδίνο

Καθώς ολοκληρωνόταν η εφημερίδα ήρθε η είδηση σοκ για τις βομβιστικές εκρήξεις στο Λονδίνο την Πέμπτη 7 Ιουλίου. Οι πολλαπλές επιθέσεις σε τρεις σταθμούς του υπόγειου σιδηροδρόμου στο κεντρικό Λονδίνο και σε λεωφορεία σημειώθηκαν στις 9 το πρωί, σε μια ώρα αιχμής καθώς 3 εκατομμύρια απλοί άνθρωποι μετέβαιναν εκείνη την ώρα στις δουλειές τους. Μέχρι στιγμής ο αριθμός των νεκρών δεν έχει επιβεβαιωθεί αλλά είναι δεκάδες, και εκατοντάδες οι τραυματίες.

Οι βομβιστικές επιθέσεις δυστυχώς συνέπεσαν με μια σειρά εκδηλώσεων διαμαρτυρίας που διοργανώθηκαν ενάντια στη Σύνοδο των 8 Ισχυρών του κόσμου που συναντιόνται αυτές τις μέρες στο Γκλενίγκλς της Σκοτίας. Οι διαδηλώσεις των εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων ενάντια στην φτώχεια και τον πόλεμο ήταν το μεγαλύτερο γεγονός στην ιστορία της Σκοτίας. Οι εκδηλώσεις αυτές, ενάντια στην φτώχεια, την παγκοσμιοποίηση και τον πόλεμο, υπήρξαν το κέντρο της παγκόσμιας προσοχής από δισεκατομμύρια ανθρώπους στον πλανήτη για μια σχεδόν βδομάδα.

Για τον Μπλερ, τον Μπους και την υπόλοιπη συμμορία τους, που καταχωνιάστηκαν μέσα στη χλιδή ενός υπερπολυτελέστατου ξενοδοχείου στη Σκοτία για να συζητήσουν δήθεν τρόπους για αντιμετώπιση της φτώχειας στον κόσμο και για την υπερθέρμανση του πλανήτη, οι βομβιστικές επιθέσεις ήταν μια χρυσή ευκαιρία για να αντλήσουν το μέγιστο πολιτικό κέρδος για τους εαυτούς τους. Για να δικαιολογήσουν τη βαρβαρότητα και την τρομοκρατία που ασκούν σε εκατομμύρια ανθρώπους με την πολιτική τους και για να «εξιλεωθούν» για το θάνατο που σκόρπισαν σε εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους στο Αφγανιστάν και το Ιράκ.

Ο Μπλερ, μιλώντας από το Γκλενίγκλς της Σκοτίας, είπε ότι επρόκειτο για μία καλά συντονισμένη τρομοκρατική επίθεση και για βαρβαρότητα που είχε στόχο να συμπέσει με τη διάσκεψη του ομίλου των οκτώ που συζητά τρόπους «εξάλειψης της φτώχειας και αντιμετώπισης των κλιματολογικών αλλαγών του πλανήτη» εκφράζοντας την πεποίθησή του και όλων των υπόλοιπων 'υψηλών' καλεσμένων του ότι «εμείς θα νικήσουμε» στο τέλος και όχι οι τρομοκράτες. Ο Μπους τόνισε κι αυτός την ανάγκη για να ενταθεί η «πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία» καλώντας τους πάντες σε συστράτευση. Η μεγάλη τραγωδία όμως δεν εξιλεώνει τους Μπούς και Μπλέρ που είναι συνυπεύθυνοι γι αυτή τη τραγωδία.

Η αντίδραση των συντρόφων του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος (SWP Βρετανίας) αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας και της βδομαδιάτικης εφημερίδας τους ήταν άμεση. Λίγη ώρα αμέσως μετά τις βομβιστικές επιθέσεις στο Λονδίνο εξέδωσαν ανακοίνωση την οποία δημοσιεύουμε σε διπλανές στήλες.

Να αναφέρουμε ότι το SWP έχει παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο στο χτίσιμο του αντιπολεμικού κινήματος στη Βρετανία και είναι από τους πιο σημαντικούς συντελεστές του κόμματος Respect. Του συνασπισμού διαφόρων αντιπολεμικών και πολιτικών οργανώσεων και που στις πρόσφατες εκλογές στη Βρετανία κατάφερε να βγάλει βουλευτή τον Τζορτζ Γκάλογουεϊ.

Ανακοίνωση της εφημερίδας Socialist Worker μετά τις εκρήξεις στο Λονδίνο

Οι σκέψεις μας είναι σε όλους εκείνους που σκοτώθηκαν και τραυματίστηκαν στις φοβερές βομβιστικές επιθέσεις στο Λονδίνο σήμερα το πρωί.

Το Λονδίνο αποτελεί κέντρο ειρήνης, η πιο πολυφυλετική πόλη στην Ευρώπη και ένα παγκόσμιο κέντρο αντίστασης στον πόλεμο και στην κατοχή του Ιράκ και του Αφγανιστάν. Η πλειοψηφία εκείνων που σκοτώθηκαν και τραυματίστηκαν θα έχει αντιταχθεί στον πόλεμο στο Ιράκ, μερικοί από εκείνους θα έχουν πάρει μέρος στις τεράστιες πορείες για την ειρήνη.

Οι βομβιστικές εκρήξεις ακολούθησαν τη μεγαλύτερη διαμαρτυρία που έγινε ποτέ στην ιστορία της Σκοτίας ενάντια στην παγκόσμια φτώχεια. Το αντιπολεμικό μήνυμα ήταν παντού σε εκείνη τη θαυμάσια πορεία.

Οι εκρήξεις έχουν στόχο τους απλούς ανθρώπους που πήγαιναν στις δουλειές τους και στα κολέγια τους με τα λεωφορεία και το μετρό, άνθρωποι που είναι αντίθετοι στην στήριξη που παρέχει ο Τόνι Μπλερ στον Μπους για την κατοχή του Ιράκ. Οι βομβιστικές επιθέσεις δεν αποτελούν σε καμιά περίπτωση ένα χτύπημα ενάντια στον ιμπεριαλισμό ή ενάντια στους ηγέτες των G8, που βρίσκονται καλά βολεμένοι σε ένα πολυτελές ξενοδοχείο 450 μίλια βόρεια του Λονδίνου.

Η βρετανική κυβέρνηση δεν μπορεί να αποφύγει την ευθύνη της για αυτές τις φοβερές επιθέσεις, οι οποίες είναι αποτέλεσμα της υποστήριξής της για τον πόλεμο και την κατοχή στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν. Ο καλύτερος τρόπος διασφάλισης ότι δεν θα υπάρξουν πλέον τέτοιες φοβερές επιθέσεις είναι η άμεση απόσυρση των βρετανικών στρατευμάτων από εκεί.

Σαν ένδειξη σεβασμού προς τους νεκρούς έχουμε ακυρώσει την έναρξη της διοργάνωσης των συζητήσεων «Μαρξισμός 2005» που θα γινόταν σήμερα. Καλούμε το διεθνές αντιπολεμικό κίνημα και την παγκόσμια Αριστερά να συσπειρωθεί γύρω από τους κατοίκους του Λονδίνου και, παρά τις φοβερές αυτές επιθέσεις, να εντείνουν την προσπάθειά τους για την παγκόσμια ειρήνη και δικαιοσύνη.

Κρις Μπάμπερι, διευθυντής της εφημερίδας Socialist Worker
Μάρτιν Σμιθ, Κεντρικός Οργανωτικός του SWP
7 Ιουλίου 2005

Κρίση στην Ευρωπαϊκή Ενωση
Οι εργαζόμενοι νικάνε, τα αφεντικά βγάζουν μαχαίρια

Η Σύνοδος Κορυφής της Ε.Ε που έγινε στις 16-17 του περασμένου Ιούνη στις Βρυξέλλες, επισφράγισε τη μεγάλη πολιτική κρίση, στην οποία βρίσκεται η Ένωση. Ταυτόχρονα η αποτυχία των ευρωπαίων ηγετών να καταλήξουν σε μια συμφωνία όσον αφορά τα δημοσιονομικά της Ένωσης, βαθαίνει ακόμη περισσότερο αυτή την κρίση και αφήνει το περιβόητο «ευρωπαϊκό όραμα» μετέωρο.

τά τους τριγμούς που προκάλεσε στις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις η καταψήφιση του Ευρωσυντάγματος από τους λαούς της Γαλλίας και Ολλανδίας, το ναυάγιο της Συνόδου ήταν προεξοφλημένο.

Κρίση με μακριά ιστορία

Η οικονομική αβεβαιότητα στην οποία βρίσκονται εδώ και χρόνια τα κράτη-μέλη, η σθεναρή αντίσταση των ευρωπαίων πολιτών στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που αναγκάζουν τις κυβερνήσεις να κάνουν βήματα χελώνας ή και οπισθοχωρήσεις στα σχέδια τους (ασφαλιστικό, ιδιωτικοποιήσεις κλπ) και η ανταρσία της βάσης στα κυβερνώντα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα με τη δημιουργία αριστερών εναλλακτικών πόλων (Respect στη Βρετανία και αριστερό κόμμα στη Γερμανία), τροφοδότησαν μια πολιτική κρίση που με τα δυο «επίσημα» ΟΧΙ στο Ευρωσύνταγμα, την πεμπτουσία δηλαδή της «ευρωπαϊκής τους ολοκλήρωσης», εκφράστηκε με την όξυνση στις σχέσεις ανάμεσα στα κράτη μέλη και τη διασάλευση των 'συμμαχιών' στο εσωτερικό της Ένωσης.

Η ακύρωση ουσιαστικά του Ευρωσυντάγματος, που πέτυχαν οι Γάλλοι και οι Ολλανδοί εργαζόμενοι με το ΟΧΙ τους στο δημοψήφισμα και το αδιέξοδο για την παραπέρα πορεία της Ένωσης, έφεραν στην επιφάνεια όλους τους ανταγωνισμούς και τις «έχθρες» μεταξύ των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων που σοβούσαν από καιρό αλλά καλύπτονταν κάτω από τον μανδύα του «συμβιβασμού» και των ακροβασιών για χάρη της ενότητας.

Η πανωλεθρία τους στο ζήτημα του Ευρωσυντάγματος επέφερε τόσο βαθιά κρίση, όπως την χαρακτήρισε και ο μέχρι το τέλος Ιουνίου πρόεδρος της Κομισιόν, Γιούγκερ, ώστε στη Σύνοδο δεν υπήρχε κανένα περιθώριο συμβιβασμού και συνεννόησης στο καυτό ζήτημα του κοινοτικού προϋπολογισμού για το 2007-2013.

Όσο για το Ευρωσύνταγμα που τόσο καίει, αυτό το έβαλαν στην άκρη με το «πάγωμα» της διαδικασίας επικύρωσης τους από τις υπόλοιπες χώρες. Ποια κυβέρνηση τολμά τώρα να το βάλει σε δημοψήφισμα; Πόσο μάλλον, που αν μέχρι τον Ιούνιο του 2006 καταψηφισθεί από πέντε χώρες, ακυρώνεται.

Μαχαιρώματα

Στη Σύνοδο οι παλιοί ανταγωνισμοί ανάμεσα στους «εταίρους» βγήκαν ξανά στη φόρα και οι καυγάδες και τα χτυπήματα κάτω από τη μέση ήταν ο τρόπος με τον οποίο προσπαθούσαν να επιλύσουν τα προβλήματά τους.

Ο Σιράκ θυμήθηκε ξαφνικά τις εκπτώσεις στις συνδρομές της Βρετανίας στον κοινοτικό προϋπολογισμό, που εξασφάλισε το 1984 η Θάτσερ, και ζήτησε την κατάργησή τους. Ο Μπλερ αντεπιτέθηκε ζητώντας τη μείωση των επιδοτήσεων του γεωργικού τομέα, που απορροφά το 40% του κοινοτικού προϋπολογισμού. Το μεγαλύτερο ποσό αυτών των επιδοτήσεων, πάνω από 40 δις ευρώ τον χρόνο, τα επωφελείται η Γαλλία.

Απόφαση των ευρωπαίων ηγετών το 2002 προέβλεπε την αναθεώρηση της ΚΑΠ (κοινής αγροτικής πολιτικής) το 2013, όταν δηλαδή θα συζητιόταν ο προϋπολογισμός της νέας πενταετίας και τώρα προτείνεται η αναθεώρησή της από το 2009.

Στο προσκήνιο βγήκε και το φλέγον θέμα της αναθεώρησης του ύψους του κοινοτικού προϋπολογισμού αλλά και των συνδρομών της κάθε χώρας μέλους σε αυτόν, ζήτημα που ξεκίνησε από το 2003 από τις 6 χώρες της Ε.Ε που συνεισφέρουν τη μερίδα του λέοντος στα ταμεία. Αυτό σημαίνει ότι αναβάλλεται και η εφαρμογή του Δ΄ Κοινοτικού Πλαισίου Στήριξης από το οποίο επωφελούνται οι πιο φτωχές χώρες της Ένωσης αλλά και από εδώ θα αντλούνταν τα κονδύλια για την στήριξη των νέων υποψήφιων μελών, άρα και η διεύρυνση της ΕΕ είναι αμφίβολο κατά πόσο θα προχωρήσει με βάση του αρχικού χρονοδιαγράμματος.

Μέσα σε συνθήκες οικονομικής στασιμότητας στο σύνολο των χωρών της ΕΕ και με το βάρος της πίεσης από τους εργαζόμενους για κοινωνικές παροχές, η «αλληλεγγύη» και η «σύμπνοια» για το κοινό ευρωπαϊκό σπίτι πήγε περίπατο και το κάθε μέλος της Ένωσης είχε σαν προτεραιότητα να εξασφαλίσει τα του οίκου του, δηλαδή περισσότερες επιδοτήσεις, εκπτώσεις ή μείωση των συνδρομών στον κοινοτικό προϋπολογισμό.

Το αδιέξοδο τους και το μπλοκάρισμα των πολιτικών τους μας χαροποιεί αλλά δεν μας καθησυχάζει. Σίγουρα θα προσπαθήσουν να ανασυνταχθούν και όσο αφορά το ευρωσύνταγμα αλλά και όσο αφορά τις επιθέσεις ενάντια στα δικαιώματά μας και τις κατακτήσεις μας.

Η πιο πάνω πολιτική είναι μονόδρομος για αυτούς για να μπορέσουν να πετύχουν τον στόχο του 2010. Να μετατρέψουν δηλαδή την Ευρώπη σε μια οικονομική και ιμπεριαλιστική δύναμη που να μπορεί να ανταγωνιστεί επάξια τις ΗΠΑ.

Ο Μπλερ αναλαμβάνοντας την προεδρία της Ε.Ε για το επόμενο εξάμηνο επιβεβαίωσε στο ευρωπαϊκό κοινοβούλιο ότι ανάμεσα στα κύρια θέματα της ατζέντας του είναι ο «εκσυγχρονισμός» του ευρωπαϊκού κράτους πρόνοιας.

Αν θα πετύχουν ή όχι εξαρτάται κατά πόσο θα καταφέρουμε να εξαπλώσουμε το ΟΧΙ σε κάθε γωνιά της Ευρώπης και σε κάθε τομέα. Στο ασφαλιστικό, το τομέα των ιδιωτικοποιήσεων, της απελευθέρωσης των εργασιακών σχέσεων κλπ.

Αν θα καταφέρουνε να μπλοκάρουμε και να ακυρώσουμε κάθε σχέδιο τους δεν είναι ευχή, είναι πραγματική προοπτική. Οι αγώνες των εργαζομένων είναι η ελπίδα.

Μυριάνθη Λοΐζου

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

"Για τον τύπο" η συζήτηση στη Βουλή για τις Βρετανικές Βάσεις

Η Βουλή της Κυπριακής Δημοκρατίας, για πρώτη φορά στην ιστορία της συζήτησε το θέμα των Βρετανικών Βάσεων, μετά την εγγραφή του από τον Βάσο Λυσσαρίδη. Και παρόλο που θα ανέμενε κανένας να βγει μια απόφαση δυνατή, που να αποκάλυπτε το ρόλο των Βάσεων στο νησί και θα ζητούσε την απομάκρυνση τους, τελικά ομόφωνα υιοθετήθηκε ένα ασπόνδυλο και χλιαρό ψήφισμα που δεν είχε κανένα πρακτικό αποτέλεσμα παρά την καταγραφή κάποιων θέσεων για το ρόλο των Βάσεων.

Το ψήφισμα ανάμεσα σε άλλα διακηρύσσει ότι «το Ηνωμένο Βασίλειο δεν έχει κυριαρχία στα εδάφη των Βρετανικών Βάσεων, ακόμα και στα πλαίσια της Συνθήκης Εγκαθίδρυσης, αλλά δέσμευση για απλή χρήση των εδαφών αυτών για συγκεκριμένους στρατιωτικούς σκοπούς» και ότι «οι Βρετανικές Βάσεις δεν μπορούν να χρησιμοποιούνται για επιθετικούς σκοπούς οι οποίοι έχουν ως αποτέλεσμα την παραβίαση της κυριαρχίας και εδαφικής ακεραιότητας ανεξάρτητων κρατών και την υπόσκαψη της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας» ενώ καλείται η βρετανική κυβέρνηση να εκπληρώσει τις οικονομικές υποχρεώσεις της προς την Κυπριακή Δημοκρατία και η κυπριακή κυβέρνηση να διερευνήσει κάθε πρόσφορο νομικό μέσο για τη διεκδίκηση των οφειλών αυτών.

Η συζήτηση για τις Βάσεις ταυτίστηκε χρονικά με τη συζήτηση και την κατά πλειοψηφία επικύρωση της Συνταγματικής Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Ένωσης η οποία με ειδικό πρωτόκολλο επιβεβαιώνει την παρουσία των Βάσεων στην Κύπρο.

Παρά τα όσα κατά καιρούς λέγονται από πολιτικούς και κόμματα, η ουσία της υπόθεσης είναι ότι η Βουλή αρνήθηκε να πάρει απόφαση που να τονίζει την ανάγκη αποχώρησης των Βρετανικών Βάσεων. Ακόμα και το ΑΚΕΛ που για χρόνια είχε ταυτιστεί με τον αγώνα ενάντια στις Βάσεις αρκέστηκε στο πιο πάνω ψήφισμα, το οποίο απέχει κατά πολύ από τις προσδοκίες του κόσμου που θέλει να δει και την τελευταία γωνιά των Βάσεων να ξηλώνεται και τους Άγγλους στρατιώτες να τραβάνε για τη χώρα τους.

Με αυτή τη συζήτηση επιβεβαιώνεται για ακόμα μια φορά ότι το θέμα των βάσεων αντιμετωπίζεται τόσο από τα κόμματα και τη Βουλή όσο και από τις εκάστοτε κυβερνήσεις ως ένα χαρτί στα παζάρια που κατά διαστήματα γίνονται για το Κυπριακό. Η ανάγκη να «καλοκρατούμε» και να μην «κακοφανίσουμε» τη Βρετανία σε μια προοπτική στήριξης των θέσεων της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης στην αντιπαράθεση της με τη αντίστοιχη τουρκική, είναι αυτή που καθορίζει και τη στάση «μας» απέναντι στις Βάσεις.

Σε πρόσφατη συνέντευξη του ο Γ.Γ. του ΑΚΕΛ, σχολίασε την κριτική για τη στάση του κόμματος του στο θέμα παρουσιάζοντας μια σειρά από δικαιολογίες για να αποδείξει τη συνεπή στάση του κόμματος του ενάντια στην παρουσία των Βάσεων. Ανάμεσα σε άλλα αναφέρθηκε και στο ότι το ΑΚΕΛ ήταν η μόνη πολιτική δύναμη που αντιτάχθηκε στις συμφωνίες Ζυρίχης — Λονδίνου και ένας από τους λόγους ήταν και οι Βάσεις, ενώ αναφέρθηκε και στις πορείες που κατά καιρούς οργάνωσε το ΑΚΕΛ ενάντια στην παρουσία των Βάσεων. Η αλήθεια είναι ότι το ΑΚΕΛ έχει την πιο μακρά και πλούσια ιστορία σε κινητοποιήσεις ενάντια στις Βάσεις. Αλήθεια όμως είναι και το γεγονός ότι αυτή η ιστορία δεν χαρακτηρίζεται από τη σταθερότητα, τη συνέπεια και την αναγκαία δυναμική που θα έφερνε την προοπτική της απομάκρυνσης των Βάσεων πιο κοντά. Απουσίαζε η ταξική προοπτική και η δυναμική της κοινής πάλης Ε/Κ — Τ/Κ ενάντια στην αποικιοκρατία και στον ιμπεριαλισμό. Ακόμα και η διαφωνία με τις συμφωνίες Ζυρίχης — Λονδίνου αφορούσε την απομάκρυνση του στόχου της Ένωσης και την αναγνώριση δικαιωμάτων στην Τουρκία. Η δικαιολογία για τις Βάσεις παρουσιάστηκε πολύ αργότερα, όταν η Ένωση έπαψε να είναι το άμεσο πρόγραμμα του ΑΚΕΛ.

Ο Δ. Χριστόφιας δίκαια απαντά στις δεξιές κριτικές «μακάρι και άλλοι να είχαν κάνει τα μισά από όσα έχει κάνει το ΑΚΕΛ ενάντια στην παρουσία των Βάσεων». Δίκαια όμως μπαίνει και η αριστερή απάντηση «μακάρι το ΑΚΕΛ να έκανε τα μισά από όσα έπρεπε και μπορούσε να κάνει για την απομάκρυνση των Βάσεων, έστω και σήμερα». Η προοπτική της κοινής πάλης Ε/Κ-Τ/Κ ενάντια στις Βάσεις και τα σχέδια των ιμπεριαλιστών δεν είναι θεωρητική υπόθεση, ούτε είναι κάτι που μπορεί να μπει στο «ψυγείο» μέχρι τη διευθέτηση του Κυπριακού. Ο κοινός αγώνας ενάντια στις Βάσεις είναι μέρος του αγώνα για επίλυση του Κυπριακού και μπορεί να χτίσει την προοπτική για ειρήνη σε αυτό τον τόπο

Απο την πορεία ειρήνης που οργάνωσε το ΑΚΕΛ το καλοκαίρι του 2003 στο Ακροτήρι. Δυστυχώς αυτές οι πορείες γίνονται περισσότερο για να εκτονώνουν την αντιιμπεριαλιστική διάθεση του κόσμου παρά για να συμβάλουν στο κτίσιμο ενός κινήματος που να διεκδικήσει δυναμικά το κλείσιμο των βάσεων.

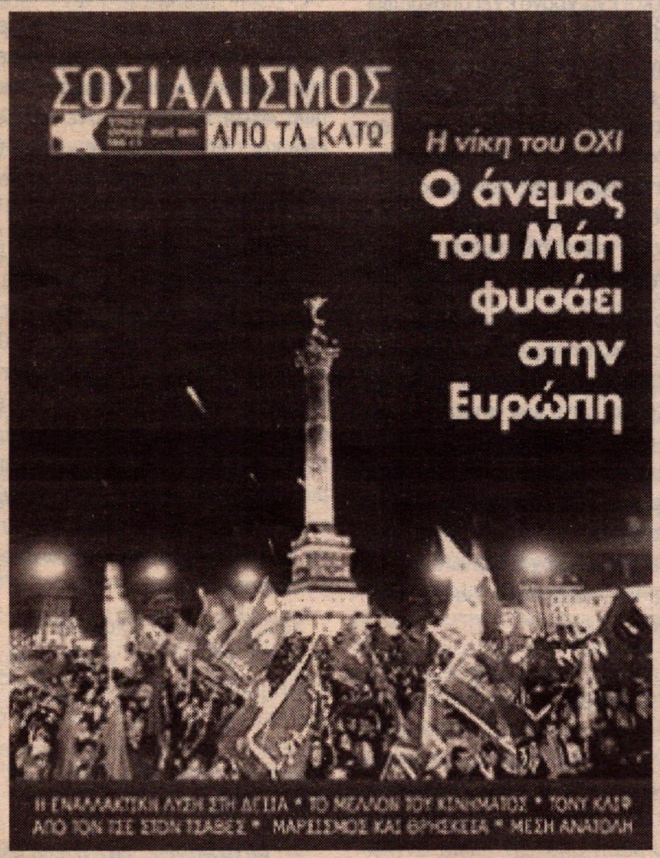

Κυκλοφορεί το νέο τεύχος του περιοδικού ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ

Στην τελευταία νίκη του κινήματος, το γαλλικό ΟΧΙ στο Ευρωσύνταγμα, είναι αφιερωμένο το νέο τεύχος του περιοδικού του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος "ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ" που κυκλοφόρησε πρόσφατα.

- *Ο άνεμος του Μάη φυσάει στην Ευρώπη*
- *Η νίκη του ΟΧΙ στη Γαλλία*
- *Η άνοιξη του αντικαπιταλισμού στην Ελλάδα*
- *Υπάρχει εναλλακτική λύση στη ΝΔ*
- *Τόνι Κλιφ 1917-2000*
- *Λατινική Αμερική - από τον Τσε στον Τσάβες*
- *Το μέλλον του κινήματος*
- *Μαρξισμός και θρησκεία*
- *Η αριστερά στη Μέση Ανατολή*
- *Ποιος "θα δώσει μια ευκαιρία" στους μετανάστες;*

Ευρωσύνταγμα, η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη και το ΑΚΕΛ

Το βροντερό Όχι των γάλλων και ολλανδών εργαζομένων στα δημοψηφίσματα για το Ευρωσύνταγμα προκάλεσαν μια βαθιά πολιτική και θεσμική κρίση στην πολιτική και γραφειοκρατική ελίτ της Ευρώπης. Κατάφερε ένα καίριο πλήγμα στους υποστηρικτές της νεοφιλελεύθερης πολιτικής και στο όραμά τους για μια Ευρώπη της «δημοκρατίας των επιχειρήσεων και των εργοδοτών». Με το Σύνταγμα νεκρό και τις μεγαλεπήβολες 'κοινές ευρωπαϊκές προοπτικές' θρύψαλα, κάθε συζήτηση για το μέλλον ήταν καταδικασμένη να οδηγηθεί σε ναυάγιο όπως φάνηκε κι από τη σύνοδο κορυφή της ΕΕ (βλ. σχετικό άρθρο). Όσον αφορά το ευρωσύνταγμα η Σύνοδος αποφάσισε το «πάγωμα» της διαδικασίας και τη σύγκλιση νέας διάσκεψης μέχρι τον Ιούνιο του 2006 «για να επανεκτιμηθεί η κατάσταση»!

Όπως έγραψαν χαρακτηριστικά οι «Φαϊνάνσιαλ Τάιμς», η πιο 'έγκυρη' εφημερίδα των αφεντικών της Ευρώπης, 'ακόμα και το αν θα μπορέσει το πτώμα του (Ευρωσυντάγματος) να χρησιμοποιηθεί σαν 'τράπεζα οργάνων' για την ενίσχυση του υπάρχοντος θεσμικού πλαισίου της ΕΕ παραμένει αβέβαιο'.

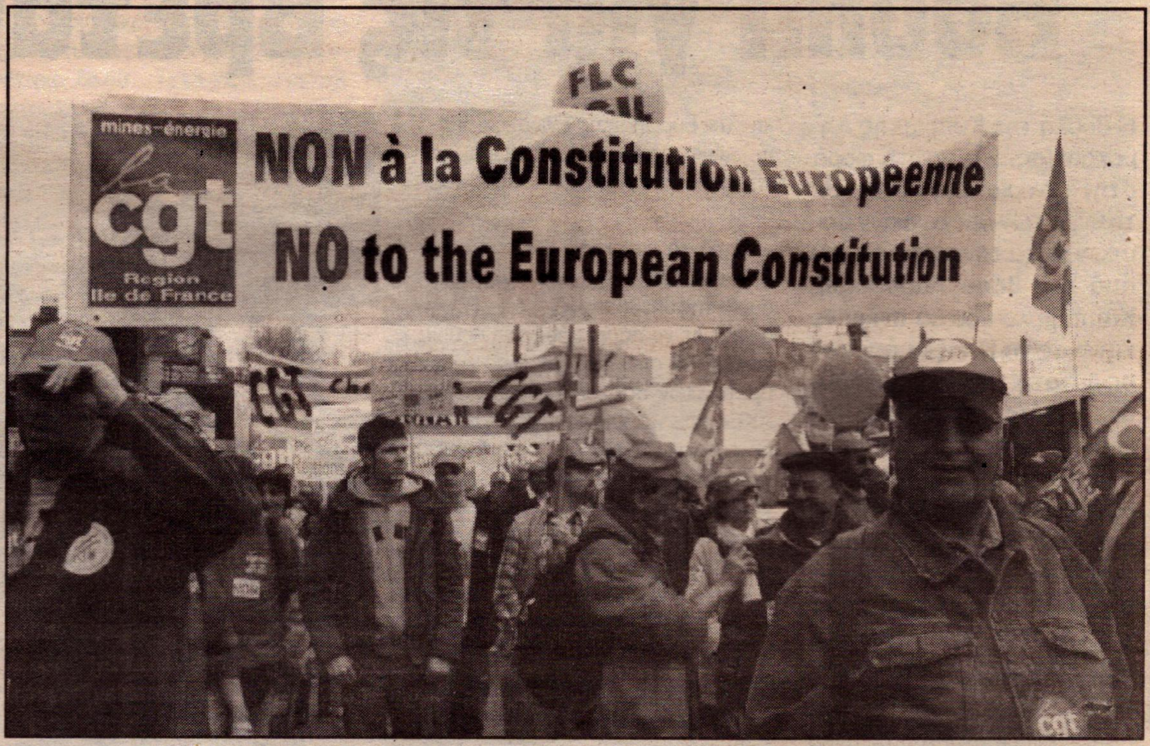

Κυβέρνηση και άρχουσα τάξη

Όμως για την κυβέρνηση Παπαδόπουλου και για ολόκληρη σχεδόν την ελληνοκυπριακή πολιτική ηγεσία, ήταν σαν να μην συνέβηκε τίποτα. Θυμίζει τον Τιτανικό που καθώς βυθιζόταν στα παγωμένα νερά, η ορχήστρα του πλοίου συνέχιζε να παίζει στο κατάστρωμα. Στις 30 Ιουνίου η κυπριακή Βουλή προχώρησε στην επικύρωση του ευρωσυντάγματος κατά πλειοψηφία με τους βουλευτές του ΑΚΕΛ να ψηφίζουν ενάντια.

Ο Τάσσος χαρακτήρισε τη μέρα σαν «μια πολύ μεγάλη για την Κύπρο και μια πολύ σημαντική ημέρα για την Ευρώπη» ενώ οι περισσότερες εφημερίδες πανηγύριζαν για την «πρωτιά» της Κύπρου σαν πρώτης χώρας που επικυρώνει το σύνταγμα μετά τα απανωτά "Όχι" των Γάλλων και των Ολλανδών!

Για το Συναγερμό, το κατ' εξοχήν κόμμα του κεφαλαίου η επικύρωση του ευρωσυντάγματος πήρε μορφή ιδεολογικής σταυροφορίας και μέσω της επίθεσης ενάντια στο ΑΚΕΛ, που τάχθηκε ενάντια, προσπάθησε να στείλει το μήνυμα σε όλους όσους πραγματικά εναντιώνονται στις πολιτικές των αφεντικών να βγάλουν τον σκασμό, προκειμένου να συνεχίσει όλη η αντιλαϊκή λαίλαπα, που κατευθύνεται από την Ε.Ε τα τελευταία χρόνια.

Για όλους τους υποστηρικτές του ευρωσυντάγματος, νεοφιλελεύθερους του ΔΗΣΥ, ΔΗΚΟ, τους σοσιαλνεοφιλελεύθερους της ΕΔΕΚ και τους εθνικιστές (ΝΕΟ, ΕΥΡΩΔΗ), η επικύρωσή του στόχευε από τη μια στο να εμφανιστεί η Κυπριακή Δημοκρατία σαν υπόδειγμα υπακοής και πειθαρχίας από την ευρωπαϊκή ελίτ, προσδοκώντας σε περισσότερα διπλωματικά «ατού» και πολιτικά ανταλλάγματα ενόψει ενός επερχόμενου νέου σχεδίου διευθέτησης του κυπριακού. Αυτό εννοούσε ο Τάσσος όταν δήλωνε τη βεβαιότητά του άτι «η απόφαση της Βουλής θα εκτιμηθεί πάρα πολύ στους κόλπους της Ε.Ε». Από την άλλη, σε μια περίοδο όπου κυβέρνηση κι εργοδότες έχουν βάλει μπρος για τη μεγαλύτερη επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους, αρχής γενομένης με τις συντάξεις και την αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης, η επικύρωση του ευρωσυντάγματος θα χρησιμεύσει σαν δικαιολογία και άλλοθι για την κλιμάκωση αυτών των επιθέσεων στο επόμενο διάστημα.

ΑΚΕΛ

Στις ομιλίες τους οι βουλευτές του ΑΚΕΛ επεξηγώντας τη θέση του κόμματος για την καταψήφιση του ευρωσυντάγματος παρουσίασαν το διαχωρισμό της θέσης του κόμματος απέναντι στα κόμματα που ψήφισαν υπέρ της επικύρωσης, ότι γίνεται στη βάση διαφορετικής πολιτικής και αρχών.

Μιας «πολιτικής» που υποτίθεται τάσσεται ενάντια στη θεσμοθέτηση του νεοφιλελευθερισμού, στη συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους, και «αρχών» που στρέφονται ενάντια στην στρατιωτικοποίηση της ΕΕ και στο δέσιμο της Ευρώπης πάνω στο άρμα του ΝΑΤΟ. Η Σωτηρούλα Χαραλάμπους καταφέρθηκε ενάντια στη συρρίκνωση του κράτους πρόνοιας που προνοεί το ευρωσύνταγμα, «την ιδιωτικοποίηση της κοινωνικής ασφάλισης, τον περιορισμό της καθολικότητάς της, τη μείωση των ωφελημάτων και την επέκταση του ορίου συνταξιοδότησης» για να καταλήξει πώς «Καταψηφίζουμε τη Συνταγματική Συνθήκη, γιατί αυτό το μοντέλο που θεσμοθετεί, οι πολιτικές που προκρίνει, δεν είναι το δικό μας όραμα, δεν είναι ο δικός μας στόχος».

Για την ηγεσία του ΑΚΕΛ όμως, παρόλο το ταξικό και αντιμπεριαλιστικό «στίγμα» που προσπάθησαν να δώσουν οι βουλευτές του στις ομιλίες τους, η αξιοπιστία του αμφισβητείται σοβαρά και παραμένει εκτεθειμένο σαν κόμμα «αρχών» και σαν κόμμα «μπροστάρης των κοινωνικών αγώνων των κυπρίων εργαζομένων.»

Κι αυτό γιατί η ηγεσία του ΑΚΕΛ στήριξε και στηρίζει μέχρι σήμερα όλες τις επιλογές του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού και της άρχουσας τάξης. Τάχθηκε υπέρ της ένταξης στο ιμπεριαλιστικό κλαμπ της ΕΕ, με όλες τις καταστροφικές συνέπειες για την εργατική τάξη που συνεχίζει να σηκώνει τα αβάσταχτα βάρη.

Με τη συγκατάθεση των υπουργών του ΑΚΕΛ ήταν που εγκρίθηκε το Πρόγραμμα Σύγκλισης της κυβέρνησης για ένταξη στην ευρωζώνη και η υπογραφή του Ευρωσυντάγματος;

Μήπως δεν είναι το ΑΚΕΛ που συνδιαχειρίζεται όλες τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που εφαρμόζει σήμερα η κυβέρνηση; Τη λιτότητα, τις ιδιωτικοποιήσεις, τις απολύσεις, τις συντάξεις και τις μηδενικές αυξήσεις στους μισθούς. Η αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης από τα 60 στα 63 στο δημόσιο πέρασε ομόφωνα στη Βουλή χωρίς καν να υψώσει φωνή αντίστασης η ηγεσία του ΑΚΕΛ. Όλες αυτές τις πολιτικές είναι που καταψήφισαν οι γάλλοι και ολλανδοί εργαζόμενοι.

Οι υπουργοί του ΑΚΕΛ ψήφισαν ναι στο ευρωσύνταγμα στην Κυβέρνηση και οι βουλευτές του όχι στη Βουλή. Αλλά και αυτό το όχι ήλθε μόνο αφού ξεκαθάρισε το τοπίο και ήταν σίγουρο το όχι στη Γαλλία. Την Πρωτομαγία όταν τα πράγματα δεν ήταν ακόμη ξεκάθαρα κανένα σύνθημα και καμιά αναφορά ενάντια στο ευρωσύνταγμα και φυσικά καμιά καμπάνια ένα χρόνο που ήταν ανοικτό το θέμα

Την ίδια στιγμή το ΑΚΕΛ αρνείται, όπως για δεκαετίες τώρα, να ανοίξει 'δεύτερο μέτωπο' για να φύγουν οι βρετανικές βάσεις επειδή προέχει «το κυπριακό», εννοώντας ότι πρέπει να κάνουμε τα χατίρια στους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ και Βρετανίας για να «στριμώξουν» Τουρκία και Τουρκοκύπριους για μια «δίκαιη και βιώσιμη» λύση, σύμφωνα πάντα με τα συμφέροντα της ε/κ άρχουσας τάξης.

Με την δικαιολογία του «κυπριακού» ο Χριστόφιας σαν προεδρεύων παραχώρησε το 2003 όλες τις διευκολύνσεις στους αγγλοαμερικανούς που ετοιμάζονταν να ξεκινήσουν τους βομβαρδισμους στη Βαγδάτη.

Η «Χαραυγή» χαιρέτησε το «σθένος» που μόνο το ΑΚΕΛ είχε για να καταψηφίσει τη Συνταγματική Συνθήκη. Γιατί όμως το ΑΚΕΛ δεν επέδειξε το ανάλογο «σθένος» ν' αναλάβει πρωτοβουλίες και να οργανώσει παγκύπρια εκστρατεία ενάντια στο Ευρωσύνταγμα καταγγέλλοντας τη Συνθήκη σαν συμφωνία των αρχουσών τάξεων των χωρών της Ευρώπης όπως έκανε στη βουλή ο Κατσουρίδης: «Ως Κόμμα των Κυπρίων εργαζομένων, ως αναπόσπαστο κομμάτι της ευρωπαϊκής και παγκόσμιας Αριστεράς, οφείλουμε να αντιταχθούμε στις πολιτικές που προωθούν οι άρχουσες τάξεις της ΕΕ»

Εδώ και ένα χρόνο έχει υπογραφεί η Συνθήκη του Συντάγματος από τους ηγέτες της Ε.Ε και η ηγεσία του ΑΚΕΛ κράτησε σιγή ιχθύος και μόνο όταν το ΟΧΙ στη Γαλλία φαινόταν σίγουρο η Κ.Ε. του ΑΚΕΛ αποφάσισε την καταψήφιση της Συνθήκης. Μάλιστα εκ του ασφαλούς έχοντας σίγουρη την κατά πλειοψηφία επικύρωση της Συνθήκης από τη βουλή.

Ποιο ουσιαστικό αντίκρισμα μπορεί να έχει η καταψήφιση του Ευρωσυντάγματος στη βουλή από το ΑΚΕΛ όταν το ίδιο ούτε καν απαίτησε σαν κόμμα «αρχών» το πιο αυτονόητο και πιο δημοκρατικό, τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος που θα έδινε την ευκαιρία στο 99% των μελών του και στις χιλιάδες άλλων εργαζομένων και νεολαίας να εκφράσουν μαζικά την αντίθεσή τους.

Δυστυχώς για την ηγεσία του ΑΚΕΛ τα θέματα «αρχών» έρχονται σε δεύτερη μοίρα που επικαλείται μόνο όταν χρειάζεται να προβάλει, χωρίς κόστος, ένα αριστερό προσωπείο απέναντι στην αριστερή εργατική του βάση από την οποία αντλεί κατά κύριο λόγο την υποστήριξη.

Αυτό εννοούσε στην ομιλία του ο Κατσουρίδης λέγοντας: «Ως Κόμμα το οποίο θέτει το εθνικό συμφέρον υπεράνω ταξικών και κοινωνικών προσανατολισμών, αν κρίναμε ότι η ενδεχόμενη καταψήφιση της Συνθήκης θα επηρέαζε αρνητικά το Κυπριακό, δεν θα διστάζαμε ούτε για μία στιγμή να τοποθετηθούμε διαφορετικά. Και τούτο παρά τις εύλογες και σοβαρές διαφωνίες μας με το περιεχόμενο της Συνθήκης.» για να συμπληρώσει πως «Ετσι πολιτευόμαστε εξάλλου εδώ και οχτώ δεκαετίες και με τον ίδιο τρόπο θα συνεχίσουμε να πολιτευόμαστε»!

Εκείνο που χρειάζεται είναι μια αριστερά που δεν θα συντάσσεται με την άρχουσα τάξη ενάντια στους εργαζόμενους για χάριν του «εθνικού συμφέροντος». Μια αριστερά που δεν θα συμμαχεί διαρκώς με την άρχουσα τάξη κι από κοινού να προσπαθούν να εξευμενίσουν τους ιμπεριαλιστές, και που για χάριν δήθεν του «κυπριακού» να αλληθωρίζουν ή να κάμνουν ακόμα και συμφωνίες με το διάβολο.

Χρειάζεται μια αριστερά που να πιστεύει ότι «Ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός» και που η πολιτική της να είναι πράγματι «Οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη». Αυτή η αριστερά χρειάζεται να κτιστεί μέσα από το ίδιο το κίνημα.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

ΔΙΕΘΝΗ

Το αντιπολεμικό κίνημα και η αντίσταση στο Ιράκ

Εξι στους δέκα αμερικάνους υπέρ άμεσης αποχώρησης

Ο Ιούνης του 2005 ήταν σημείο καμπής για το κίνημα ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ. Για πρώτη φορά από τότε που ο Μπους κήρυξε τη σταυροφορία του ενάντια στην "τρομοκρατία" η πλειοψηφία του κόσμου στις ΗΠΑ στρέφεται ανοιχτά και καθαρά ενάντια στον πόλεμο. Εξι στους δέκα Αμερικάνους, σύμφωνα με τα τελευταία γκάλοπ, τάσσονται τώρα υπέρ της άμεσης απόσυρσης των αμερικανικών στρατευμάτων από το Ιράκ. Η πλειοψηφία πιστεύει ότι ο πόλεμος ήταν ένα λάθος από την αρχή. Τα ποσοστά έγκρισης της πολιτικής του Μπους έχουν πέσει στο ναδίρ.

"*Γι' αυτούς που θα γράψουν την ιστορία*" λέει χαρακτηριστικά η Μεντέα Μπέντζαμιν, μια από τις πιο δυνατές και γνωστές φωνές του αντιπολεμικού κινήματος στις ΗΠΑ, "*σημειώστε τον Ιούνη του 2005 σαν αυτή τη στιγμή όπου το κίνημα ενάντια στην κατοχή του Ιράκ πέρασε στον δεύτερο γύρο. Τον Ιούνη, η κοινή γνώμη στις ΗΠΑ έγινε σταθερά αντιπολεμική, τα ποσοστά αποδοχής του Μπους έκαναν βουτιά και ένας σημαντικός αριθμός Γερουσιαστών άρχισε να ζητάει μια στρατηγική εξόδου. Πρόκειται για μια μετατόπιση γιγαντιαίων διαστάσεων.*"

Στα τέλη του Ιούνη, λίγες μόνο ώρες πριν από την επίσημη επίσκεψη του Ιμπραήμ αλ-Τζάφαρι, του πρωθυπουργού της κατοχικής κυβέρνησης του Ιράκ, στις ΗΠΑ οι γερουσιαστές της Επιτροπής Στρατιωτικών Υποθέσεων γιουχάισαν τον Ντόναλντ Ράμσφελντ, τον υπουργό Αμυνας του Μπους: "Χάνετε τον πόλεμο" του φώναζαν οι εξαγριωμένοι γερουσιαστές -ανάμεσά τους πολλοί από το κόμμα των Ρεπουμπλικάνων, από το δικό του κόμμα.

"Την Πέμπτη 16 Ιούνη", γράφει η Μεντέα Μπέντζαμιν, "πήραμε ένα μικρό δείγμα του πόσο έχουν αλλάξει τα πράγματα. Η μέρα άρχισε με μια συνέντευξη τύπου παρουσίασης του πρώτου μέχρι σήμερα ψηφίσματος Γερουσιαστών που ζητάει να ανακοινωθεί μια ημερομηνία απόσυρσης των αμερικανικών στρατευμάτων από το Ιράκ, μέχρι το τέλος του χρόνου. Μπροστά στους εκπροσώπους του τύπου, παρουσιάστηκαν δυο φιλελεύθεροι Δημοκρατικοί... συνοδευόμενοι από τον Ρον Πολ, έναν φιλελευθερίζοντα Ρεπουμπλικάνο από το Τέξας και -ακόμα πιο εντυπωσιακό- τον συντηρητικό Ρεπουμπλικάνο Γουόλτερ Τζόνες από την Βόρεια Καρολίνα -τον ίδιο ακριβώς γερουσιαστή που (μετά την άρνηση της Γαλλίας να νομιμοποιήσει την εισβολή στο Ιράκ) είχε ζητήσει να διαγραφούν οι 'γαλλικές πατάτες' (έτσι ονομάζονται οι τηγανιτές πατάτες στις ΗΠΑ) από τα μενού των εστιατορίων και να αντικατασταθούν με 'πατάτες ελευθερίας'."

"*Ο πόλεμος στο Ιράκ*", παραδεχόταν την περασμένη βδομάδα το βρετανικό περιοδικό Economist, που δεν έχει σταματήσει ούτε στιγμή να υποστηρίζει τον πόλεμο, "*έκανε συνήθως τις συγκρίσεις με το Βιετνάμ να φαίνονται γελοίες. Πριν προλάβουν καλά-καλά οι επικριτές του να ξεστομίσουν την λέξη "βάλτωμα" οι αμερικανικές δυνάμεις βάδιζαν, κιόλας, με αυτοπεποίθηση στην Βαγδάτη. Τώρα, όμως, η αναλογία με το Βιετνάμ επιστρέφει απειλητικά στις συζητήσεις. Ενα ποσοστό μεταξύ του ενός τρίτου (σύμφωνα με ένα γκάλοπ) και του μισού σχεδόν (σύμφωνα με ένα άλλο) του πληθυσμού λέει ότι το Ιράκ θα γίνει ένα νέο Βιετνάμ*".

Χαμένες ελπίδες

Ο ίδιος ο Μπους, στην κοινή συνέντευξη τύπου που έδωσε με τον αλ-Τζάφαρι, προσπάθησε να δώσει μια εικόνα αισιοδοξίας. Η κατάσταση, είπε, λίγο-πολύ βελτιώνεται στο Ιράκ. Οι εκλογές για την Εθνοσυνέλευση του περασμένου Γενάρη ήταν μια "μεγάλη επιτυχία". Τον Αύγουστο η Εθνοσυνέλευση θα καταθέσει σχέδιο του νέου Συντάγματος. Τον Οκτώβρη θα τεθεί σε δημοψήφισμα. Τον Δεκέμβρη θα γίνουν εκλογές για το νέο κοινοβούλιο. Μάταια, όμως. Μετά από τόσα ψέματα και τόσες αποτυχημένες "αισιόδοξες" προβλέψεις κανένας δεν είναι πια διατεθειμένος να τον πιστέψει.

Στα τέλη του Μάη ο Ντικ Τσένι, ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης των ΗΠΑ, γεμάτος αυτοπεποίθηση και έπαρση, δήλωνε ότι η εξέγερση στο Ιράκ ήταν "στα τελευταία της". Λίγες μέρες αργότερα το Πεντάγωνο έδωσε στη δημοσιότητα τα επίσημα στοιχεία για τον πόλεμο: ο Μάης, ο μήνας όπου η αντίσταση "ήτανε στα τελευταία της", ήταν ένας από τους πιο αιματηρούς για τα στρατεύματα των ΗΠΑ στο Ιράκ: 77 αμερικανοί στρατιώτες έχασαν τη ζωή τους, ανεβάζοντας τον συνολικό αριθμό των νεκρών πάνω από τους 1700. Τα στρατεύματα κατοχής και οι ιρακινοί σύμμαχοί τους -ο στρατός και η αστυνομία του Τζάφαρι- δέχονται δεκάδες επιθέσεις κάθε μέρα. Πάνω από 1000 ιρακινοί συνεργάτες των Αμερικάνων έχουν σκοτωθεί μέσα στους τελευταίους δώδεκα μήνες από τις σφαίρες, τις βόμβες ή τις επιθέσεις αυτοκτονίας της αντίστασης.

"Μόνο μια στρουθοκάμηλος δεν θα παρατηρούσε το χάσμα που υπάρχει ανάμεσα στην επίσημη αισιοδοξία της Ουάσιγκτον και τα ίδια τα στρατιωτικά και πολιτικά δεδομένα" γράφει το περιοδικό Economist. "Οι Αμερικανικές δυνάμεις στο Ιράκ βρίσκονται σε πλήρη ανάπτυξη, παρόλα αυτά όμως δεν μπορούν μέχρι τώρα να καταστείλουν την εξέγερση. Θα χρειαστούν χρόνια, μάλλον, παρά μήνες για να αναπτυχθούν πιστές ιρακινές δυνάμεις ικανές να πάρουν την θέση τους: οι πρόσφατες συζητήσεις για τον επαναπατρισμό κάποιων αμερικανικών στρατευμάτων στις αρχές του επόμενου χρόνου μοιάζουν εξωφρενικά μη ρεαλιστικές. Ακόμα και στη Φαλούτζα, το σύμβολο της αμερικανικής άρνησης να επιτρέψουν στους αντάρτες να έχουν κάποιο καταφύγιο, φημολογείται ότι η αντίσταση έχει ανακτήσει τον έλεγχο".

Ο Μπους και οι σύμμαχοί του, όμως, δεν πρόκειται να εγκαταλείψουν, με ψηφίσματα, τον πόλεμο στο Ιράκ. Ο πόλεμος είχε αποφασιστική σημασία για τον αμερικάνικο καπιταλισμό -για τις αμερικάνικες τράπεζες και τις αμερικανικές πολυεθνικές του πετρελαίου, των φαρμάκων, των τροφίμων, των όπλων κλπ. Εξάλλου μια εσπευσμένη αποχώρηση, θα ήταν παραδοχή της ήττας -και αυτό είναι το τελευταίο πράγμα που θα ήθελε ο Μπους. Την ίδια ώρα που οι πιο "συντηρητικοί" γερουσιαστές ζητάνε "χρονοδιάγραμμα απόσυρσης" για να σώσουν ότι μπορεί να διασωθεί ακόμα, τα πιο σκληρά αφεντικά πιέζουν τον Μπους να τα "δώσει όλα" για να κερδίσει "Για να νικήσει στο Ιράκ", γράφει το Economist, "η Αμερική πρέπει να επιστρατεύσει, επειγόντως, νέες δυνάμεις..."

Στο χέρι μας είναι, στο χέρι του αντιπολεμικού κινήματος, να τον κάνουμε να "τα χάσει όλα". Οπως λέει και η Μεντέα Μπέντζαμιν, ο δεύτερος γύρος έχει μόλις αρχίσει.

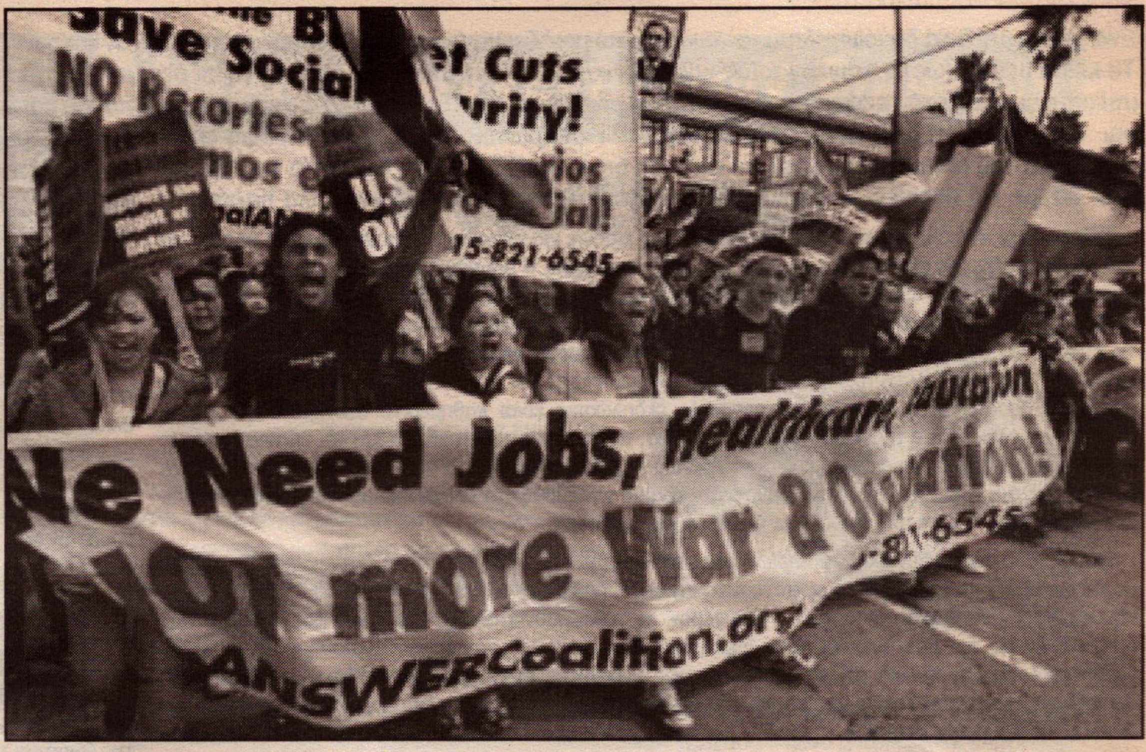

Αντιπολεμική διαδήλωση στο Σαν Φρανσίσκο στις 19 του περασμένου Μάρτη

Ανταπόκριση απο την Ισταμπούλ

Ενοχος ο Μπούς

Ενοχες βρέθηκαν οι κυβερνήσεις του Τζορτζ Μπους και του Τόνι Μπλερ, όπως και ο ΟΗΕ, στην τελική συνεδρίαση του Διεθνούς Δικαστηρίου για το Ιράκ που έγινε στην Ισταμπούλ, στις 24-26 Ιούνη.

Η κατηγορούσα αρχή και οι μάρτυρες του Δικαστηρίου αποτελούνταν από 63 δικηγόρους, ακαδημαϊκούς, καθηγητές, συγγραφείς και ακτιβιστές από όλο τον κόσμο. Εικοσι έξι μάρτυρες έδωσαν στοιχεία μπροστά σε 400 μέλη του κοινού.

Στη 17μελή έδρα συμμετείχαν η Αρουντάτι Ρόι από την Ινδία, ο καθηγητής Γουόλντεν Μπέλο, συντονιστής του Focus on the Global South στις Φιλιππίνες, ο συντονιστής του Φόρουμ του Τρίτου Κόσμου και συγγραφέας Σαμίρ Αμίν από Αίγυπτο/Σενεγάλη, ο καθηγητής Διεθνούς Δικαίου και κάτοχος του Βραβείου Ειρήνης της ΟΥΝΕΣΚΟ, Ρίτσαρντ Φαλκ, ο αμερικάνος σκηνοθέτης και ακαδημαϊκός Σαούλ Λαντάου, ο δημοσιογράφος Τζον Ρος, ένας από τους πρώτους Αμερικάνους που πήγαν φυλακή επειδή αρνήθηκε να πολεμήσει στο Βιετνάμ, ο πρόεδρος του "Ιδρύματος Ειρήνης Μπέρτραντ Ράσελ" και πρώην πρόεδρος της Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ενωσης, Κεν Κόουτς, ο Ντένις Χαλιντέι που ήταν Αναπληρωτής γενικός γραμματέας του ΟΗΕ το 1994-98.

Ο στόχος του δικαστηρίου ήταν να αποδείξει πως έχουν διαπραχθεί εγκλήματα πολέμου στο Ιράκ, να φέρει στη δημοσιότητα αυτά που συμβαίνουν εκεί σήμερα, να αποκαλύψει τα ψέματα που προωθούν οι "ενσωματωμένοι" δημοσιογράφοι στο Ιράκ και να συνεισφέρει στην ισχυροποίηση του παγκόσμιου αντιπολεμικού κινήματος.

Την τρίτη μέρα, αφού είχαν μιλήσει όλοι οι μάρτυρες και είχαν ερωτηθεί από το δικαστήριο, ο Ρίτσαρντ Φαλκ συνόψισε τα επιχειρήματα κατηγορίας και η Αρουντάτι Ρόι μίλησε εκ μέρους των δικαστών, δίνοντας ετυμηγορία "Ενοχοι".

Είχε προγραμματιστεί πορεία και συναυλία σε ανοιχτό χώρο, όπου θα συμμετείχε ένα από τα πιο δημοφιλή ροκ συγκροτήματα της Τουρκίας, την τελευταία μέρα. Ομως, οι αρχές ασφαλείας και ο Δήμος αρνήθηκαν να δώσουν άδεια για τη συναυλία. Παρόλα αυτά, νέοι ακτιβιστές έκαναν πορεία στην πλατεία όπου θα γινόταν η συναυλία. Εκεί διαβάστηκε δελτίο τύπου από τον ακτιβιστή της ειρήνης και δημοφιλή σταρ της τηλεόρασης, Μεχμέτ Αλί Αλαμπορά και τον τραγουδιστή του ροκ συγκροτήματος, Χαρούν.

Εγινε επίσης μια σύντομη διαδήλωση υπέρ του Μεχμέτ Ταρχάν, ακτιβιστή του γκέι κινήματος που βρίσκεται στη φυλακή αρνούμενος να υπηρετήσει την υποχρεωτική στρατιωτική του θητεία.

Ρόνι Μαργκόλις

31χρονια από το

Οι νεκροί και οι αγνοούμενο

κοινά δικοινοτικά μνημόσυνα για

Ενα χρόνο μετά τα δημοψηφίσματα το κυπριακό μοιάζει να έχει βαλτώσει για τα καλά. Το κλίμα συμφιλίωσης, συνεργασίας και ειρηνικής διάθεσης που είχε δημιουργηθεί σε μαζική κλίμακα μετά το άνοιγμα των συνόρων μοιάζει να έχει ξεθωριάσει. Οι εθνικιστές και των δυο πλευρών έχουν αναθαρέψει. Τι συμβαίνει; Έχουμε επιστροφή στην κυριαρχία του εθνικισμού σε μαζικό επίπεδο όπως συνέβαινε στη δεκαετία του '80 και του '90 με τις πορείες των γυναικών, των μαθητών, τους S-300 και άλλα παρόμοια;

Βεβαίως όχι. Η διάθεση για επαναπροσέγγιση, για ειρήνη, για επανένωση και συνεργασία παραμένει πολύ έντονη μέσα σε σημαντικά κομμάτια των ελληνοκυπρίων. Η προσπάθεια να ερμηνευτεί το όχι στο σχέδιο Ανάν στο δημοψήφισμα σαν ένδειξη της κυριαρχίας μαζικά του εθνικισμού αγνοεί σημαντικά στοιχεία της πραγματικότητας. Κατ' αρχήν χιλιάδες τουρκοκύπριοι έρχονται καθημερινά στο νότο για να δουλέψουν εδώ και δυο χρόνια και δεν έχει γίνει κανένα σοβαρό επεισόδιο εναντίον τους. Οι εθνικιστές δεν τολμούν να ακουμπήσουν κανένα γιατί γνωρίζουν ότι κάτι τέτοιο δεν θα γίνει εύκολα αποδεχτό μέσα στη κοινωνία. Οι δικοινοτικές εκδηλώσεις είναι καθημερινό φαινόμενο και έχουν απλώσει σε όλους τους τομείς, πολιτικά, κοινωνικά, πολιτιστικά, αθλητικά, ακόμη και επαγγελματικά. Εχουν αρχίσει ακόμη και οικονομικές συνεργασίες παρά τα προβλήματα που προβάλλουν επίσημα και οι δυο πλευρές. Όλα αυτά θα ήταν αδύνατα αν είχαμε την κυριαρχία του εθνικισμού σε μαζικό επίπεδο μέσα στην ελληνοκυπριακή κοινότητα ή την τουρκοκυπριακή.

Ενα μεγάλο μέρος των ελληνοκυπρίων που ψήφισαν όχι στο σχέδιο Ανάν το έκαναν γιατί ένοιωθαν ότι δεν μπορούν να έχουν καμιά εμπιστοσύνη ότι αυτοί που βομβαρδίζουν αθώα παιδιά στο Ιράκ για να εξασφαλίσουν τα συμφέροντα τους ενδιαφέρονταν να φέρουν την ειρήνη στη Κύπρο. Η στάση των αμερικανών και των βρετανών μετά τα δημοψηφίσματα επιβεβαίωσαν αυτή την αίσθηση. Οι αμερικανοβρετανοί έδειξαν τελικά ότι το μόνο που τους ενδιέφερε ήταν να εξυπηρετήσουν τα δικά τους συμφέροντα και τα δικά τους σχέδια για την «Ευρύτερη Μέση Ανατολή» και να ανοίξουν το δρόμο για ένταξη της Τουρκίας στην Ε.Ε.

αντιπαράθεση

Εκείνο που υπάρχει στην πραγματικότητα είναι ένα ψυχροπολεμικό κλίμα αντιπαράθεσης που καλλιεργείται από τα πάνω, από τις ηγεσίες και ιδιαίτερα από τα κόμματα που βρίσκονται στην εξουσία. Μετά τα δημοψηφίσματα η κάθε πλευρά προσπαθεί να αξιοποιήσει τα νέα δεδομένα για να εξασφαλίσει περισσότερα σε μια μελλοντική διευθέτηση του προβλήματος. Ο Παπαδόπουλος προσπαθεί να εκμεταλλευτεί την θέση της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ε.Ε. , ενώ ο Ταλάτ που δήλωνε πολέμιος του στατους κβό τώρα χρησιμοποιεί αυτό το στάτους κβό και δηλώνει ότι δεν βιάζεται για λύση και προσπαθεί να εξαργυρώσει τις υποσχέσεις που πήρε για το ναί στο δημοψήφισμα.

Αυτό είναι που δημιουργεί απογοήτευση και σύγχυση μέσα στο κόσμο. Το ΑΚΕΛ που θα μπορούσε να δώσει μια άλλη προοπτική στη διάθεση του κόσμου όχι μόνο στους ελληνοκύπριους αλλά και τους τουρκοκύπριους παίζει τελείως το παιχνίδι της κυβέρνησης. Έχει στηρίξει όλες τις επιλογές του Τάσσου με πιο σημαντική την θέση του για το σχέδιο Ανάν. Οτι δηλαδή χρειάζεται αλλαγές που να δίνουν περισσότερα στους ελληνοκύπριους, ενώ κατάπιε και τις βάσεις και την στρατιωτική χρησιμοποίηση του νησιού για τις επιδρομές των ιμπεριαλιστών στη περιοχή. Το πρόβλημα με το σχέδιο Ανάν δεν ήταν ότι έδινε πολλά στους τουρκοκύπριους και λίγα στους ελληνοκύπριους. Αντίθετα τους έδινε αρκετά αφού όπως είχε ομολογήσει και ο τότε πρωθυπουργός της Ελλάδας Κώστας Σημίτης «ικανοποιούσε την πλειοψηφία των ελληνοκυπριακών θέσεων». Το πρόβλημα με το σχέδιο Ανάν ήταν ότι έδινε πολλά στους Αμερικανοβρεττανούς και δημιουργούσε τις προϋποθέσεις για νέες συγκρούσεις και αντιπαραθέσεις στο νησί.

Το όχι του Τάσσου και του ΑΚΕΛ ήταν και τα δυο στην ίδια κατεύθυνση και ήταν εθνικιστικά. Προς την ίδια κατεύθυνση βέβαια ήταν και το ναι του Αναστασιάδη και του Βασιλείου. Δεν έχει καμιά σχέση με διεθνισμό ή έστω και συμπάθεια προς την άλλη πλευρά. Αυτοί είναι οπαδοί της πολιτικής που λέει ότι δεν μπορούμε να πάμε κόντρα στους μεγάλους, ας πάρουμε τώρα ότι μας δίνουν που δεν είναι και λίγα και μετά βλέπουμε για τα άλλα, αλλοιώς κινδυνεύουμε να χάσουμε και τα αυγά και το καλάθι. Για αυτό και δεν έχουν κανένα πρόβλημα να συμπλέουν όλοι μαζί και να προσπαθούν να στηρίξουν και να ενισχύσουν το εμπάργκο σε βάρος των τουρκοκυπρίων και κλαίνε όλοι μαζί, μην τυχόν και κλείσει η πόρτα της Ε.Ε. για την Τουρκία γιατί μετά δεν θα έχουν κανένα όπλο να την εκβιάζουν.

Αυτά όχι μόνο δεν είναι πολιτική ειλικρινούς επαναπροσέγγισης αλλά αντίθετα είναι επιθετική πολιτική απέναντι στους τουρκοκύπριους. Με όσες διακηρύξεις και αν τα συνδιάζουν για επιθυμία για σύντομη διευθέτηση του κυπριακού δεν θα πρέπει να πείθουν κανένα. Για αυτό και υπάρχει τόση απογοήτευση και σύγχυση μέσα στο κόσμο.

Είναι φανερό ότι δεν μπορούμε να περιμένουμε τίποτα από τις πρωτοβουλίες από τα πάνω και στις δυο πλευρές. Αυτές το μόνο που στοχεύουν είναι σε νέες διπλωματικές μανούβρες και τρικλοποδιές για να εξασφαλίσουν περισσότερες «επιτυχίες» στη πολιτική σκακέρα διεθνώς και τοπικά.

πρωτοβουλίες απο τα κάτω

Εκείνο που χρειάζεται είναι η κινητοποίηση και οι δράση εμάς των ιδίων. Χρειάζονται πρωτοβουλίες από τα κάτω που να στρέφονται ενάντια στον εθνικισμό, που να φέρνουν τους απλούς ανθρώπους των δυο πλευρών μαζί, σε κοινή δράση με κοινούς στόχους όπως κοινή δράση ενάντια στις βάσεις, ενάντια στις ξένες επεμβάσεις και τους πολιτικούς εκβιασμούς και τις μανούβρες του Τάσσου και του Ταλάτ. Προς αυτή την κατεύθυνση είναι που στέφεται και η πρωτοβουλία της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο — Κύπρος για τα κοινά μνημόσυνα και τις εκδηλώσεις τιμής και μνήμης των αθώων θυμάτων των πολέμων στη Κύπρο που οργανώνει αυτό το μήνα (άρθρο σε διπλανές στήλες)

Πάνω απ' όλα όμως χρειάζεται στη κάθε πλευρά να στραφούμε ενάντια στον εθνικισμό της «δικής μας» πλευράς. Χρειάζεται εμείς σαν ελληνοκύπριοι να ξεκαθαρίσουμε ότι δεν στηρίζουμε τις εθνικιστικές επιλογές του Τάσσου, είμαστε αντίθετοι με το εμπάρκο και τους εκβιασμούς που κάνει χρησιμοποιώντας τη θέση του στην Ε.Ε. εναντίον των τουρκοκυπρίων και τις απειλές για βέτο κατά της ένταξης της Τουρκίας.

Μόνο έτσι μπορούμε, να χτίσουμε ένα κίνημα επαναπροσέγγισης που να πιέσει και τις δυο πλευρές για μια σύντομη και ειρηνική διευθέτηση του κυπριακού.

Οι νεκροί και οι αγνοούμενοι των πολέμων στη Κύπρο αποτελούν την κορύφωση του πόνου και στις δυο πλευρές. Για χρόνια οι μαυροφορεμένες μάνες, πατεράδες, σύζυγοι, αδέλφια, και φίλοι σέρνουν τα βήματα τους σε νεκροταφεία και μνημεία για να αποθέσουν λίγα λουλούδια στην μνήμη των δικών τους. Ιδιαίτερα αυτές τις μέρες του Ιούλη.

Με εξαίρεση τα ονόματα και τη θρησκεία ή εικόνα είναι η ίδια και στις δυο πλευρές. Δάκρυα, πόνος, μοναξιά, απόγνωση. Ταυτόχρονα όμως για δεκαετίες οι νεκροί και οι αγνοούμενοι των πολέμων στη Κύπρο ήταν και η πιο δυνατή πηγή για τη μισαλλοδοξία, τον εθνικισμό και τον ρεβανσισμό, όχι τόσο για τους ίδιους τους συγγενείς των θυμάτων όσο για τους πολιτικούς και τις κυβερνήσεις που τους χρησιμοποιούσαν για να προβάλουν τις ευθύνες και τη βαρβαρότητα της «άλλης πλευράς».

Και όμως άμα ρωτούσες, οι ιστορίες ήταν σχεδόν πανομοιότυπες και στις δυο πλευρές, άνθρωποι νέοι, γέροι, γυναίκες, παιδιά, απλοί άνθρωποι της ζωής και του μόχθού που σκοτώθηκαν μόνο και μόνο γιατί ήταν έλληνες ή τούρκοι, που σκοτώθηκαν για να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα αυτών που βρίσκονται στη κορυφή της κοινωνίας και παίρνουν τις αποφάσεις ή κάποιων μεγάλων δυνάμεων στη παγκόσμια σκακιέρα

Οι δολοφόνοι και οι ηθικοί αυτουργοί ελεύθεροι να καμαρώνουν για τα κατορθώματα τους και να διεκδικούν παράσημα πατριωτισμού και ανδρείας. Πόση αντρειοσύνη άραγε χρειάζεται για να δολοφονήσεις, αιχμαλώτους και αθώα γυναικόπαιδα; Η κάθε πλευρά έχει ατέλειωτες ιστορίες τέτοιων εγκλημάτων τα τελευταία 50. Δύσκολα μπορεί κανείς να βρει στη Κύπρο ελληνοκυπριακή ή τουρκοκυπριακή οικογένεια που να μην έχει χάσει κάποιο δικό της, συγγενή ή φίλο.

Δεν μπορούμε να μιλάμε για επανένωση και ειρηνική συνύπαρξη αν δεν ακουμπήσουμε αυτό το καυτό θέμα. Δεν μπορούμε να το προσπεράσουμε λέγοντας απλά «αυτά είναι παρελθόν ας τα αφήσουμε στην άκρη». Δεν μπορούμε να τα αφήσουμε στην άκρη. Όσο οι υπεύθυνοι γι αυτά τα εγκλήματα κυκλοφορούν ελεύθεροι και χαίρουν εκτίμησης ή ακόμη χειρότερα τιμώνται σαν ήρωες στην κοινότητα τους, κανείς δεν μπορεί να εγγυηθεί ότι δεν θα επαναληφθούν τέτοια φαινόμενα στο μέλλον.

Δεν ζητάμε να στηθούν δικαστήρια για να τους δικάσουν. Ζητούμε όμως οι αυτουργοί και οι ηθικοί αυτουργοί αυτών των εγκλημάτων να καταδικαστούν πολιτικά, ηθικά και κοινωνικά. Ποια αξιοπιστία μπορούν να έχουν οι δηλώσεις ότι μπορούμε να ζήσουμε μαζί ειρηνικά αν αυτοί οι δολοφόνοι κυκλοφορούν ελεύθερα ανάμεσα μας και απολαμβάνουν τιμές ηρώων. Χρειάζεται να αποκαταστήσουμε την αλήθεια και να πούμε τα πράγματα με το όνομα τους. Να πούμε τις πράξεις αυτές εγκλήματα, αυτούς που τα έκαμαν δολοφόνους και αυτούς που τα προκάλεσαν ηθικούς αυτουργούς. Να τιμήσουμε τα αθώα θύματα της άλλης πλευράς όπως ακριβώς τιμούμε τους δικούς μας. Οι νεκροί και οι αγνοούμενοι της Κύπρου μπορούν έτσι να μας ενώσουν αντί να μας χωρίζουν. Μπορούν να γίνουν πηγή ειρήνης, συμφιλίωσης και συνεργασίας αντί πηγή μισαλλοδοξίας όπως θέλουν να τους χρησιμοποιούν οι εθνικιστές στη κάθε πλευρά. Τέτοια κοινά μνημόσυνα μπορούν να δώσουν ίσως και κάποια δικαίωση και ανακούφιση στους συγγενείς των θυμάτων.

Τέτοια κοινά δικοινοτικά μνημόσυνα έγιναν για πρώτη φορά στην Κύπρο τον Ιούλη του 2003, μετά το άνοιγμα των συνόρων, και επαναλήφθηκαν

Φωτό πάνω: απο τα πρώτα κοινά μνημ
απο την Murataga. Φωτό κάτω: Η φρίκ
Αυγουστο του 1974. Οι υπεύθυνοι για

πέρυσι τον Ιούλη. Παρόμοιες εκδηλώσεις προγραμματίζονται και φέτος με πρωτοβουλία της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο - Κύπρος που αποτελείται από ελληνοκυπριακές και τουρκοκυπριακές οργανώσεις και ακτιβιστές. Οι φετινές εκδηλώσεις θα είναι αναβαθμισμένες και θα έχουν και την υποστήριξη από συγγενείς θυμάτων.

Οι φετινές εκδηλώσεις περιλαμβάνουν α) ανοικτή πολιτικοκαλιτεχνική εκδήλωση που θα γίνει την Τετάρτη 27 Ιούλη στο Intercolege η ώρα 7:30 μμ. Στην οποία έχει καλεστεί να τραγουδήσει η δικοινοτική Χορωδία. β) συμβολική κατάθεση λουλουδιών σε μνημεία αθώων θυμάτων και στις δυο πλευρές που θα γίνει το Σάββατο 30 Ιούλη. Αν εμποδιστούμε να επισκεφτούμε μνημεία όπως έγινε τα προηγούμενα χρόνια προγραμματίζουμε την τοποθέτηση αναμνηστικής πλακέτας στη νεκρή ζώνη, με στόχο τη δημιουργία ενός μνημείου προς τιμήν των θυμάτων και των δυο πλευρών που να συμβολίζει την ελληνοτουρκική φιλία. Ενα μνημείο για το οποίο προγραμματίζουμε να προκηρύξουμε έρανο και διαγωνισμό και στις δυο πλευρές.

Τέτοιες εκδηλώσεις και μια τέτοια καμπάνια είναι η καλύτερη απάντηση στον εθνικισμό και το ψυχροπολεμικό κλίμα αντιπαράθεσης που καλλιεργείται σήμερα και στις δυο πλευρές από αυτούς που βρίσκονται στην εξουσία και παίρνουν τις αποφάσεις. Ο κάθε ειλικρινής υποστηρικτής της επαναπροσέγγισης, που θέλει μια ειρηνική και δημοκρατική επανένωση του νησιού, ώστε να γίνει γέφυρα φιλίας, συνεργασίας και αλληλεγγύης για τους κατοίκους του και τους λαούς της περιοχής, θα πρέπει να στηρίξει αυτή τη πρωτοβουλία.

Ντίνος Αγιομαμίτης

ν πόλεμο του 74

οι της Κύπρου μάς ενώνουν

α τα αθώα θύματα των πολέμων

όσυνα που οργανώθηκαν τον Ιούλη του 2003. Κατάθεση λουλουδιών λίγο έξω
η απο το άνοιγμα του ομαδικού τάφου στο τουρκοκυπριακό χωριό Altilar τον
υτό το έγκλημα είναι γνωστοί αλλά παραμένουν "άγνωστοι" και ακυλίδωτοι.

Μιλούν συγγενείς των θυμάτων

Φτάνει πιά!

Χρονολογίες: 1958, 1963, 1974. Ιούληδες και Αύγουστοι μήνες! Το αιματηρό και οδυνηρό δώρο του φασισμού στους Κυπρίους!

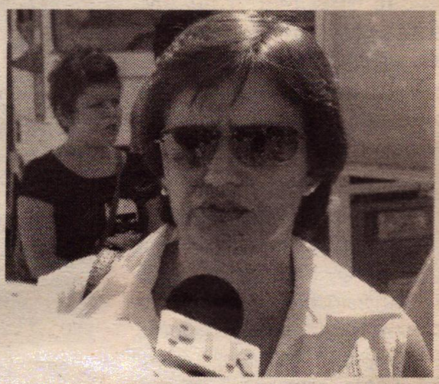

Χρονολογίες και ημερομηνίες σαν κι αυτές που αποτυπώθηκαν με μαύρα γράμματα στην ιστορία της Κύπρου δεν μπορούν να ξεχαστούν, θα καταγγελθούν και θα καταδικαστούν στο μέλλον, το ίδιο όπως και τώρα. Από αυτές τις ημερομηνίες είναι που πρέπει να παραδειγματιστούμε και χρειάζεται αγώνας αν είναι να εμποδίσουμε την επανάληψή τους.

Ο φασισμός έφερε στους Κύπριους μεγάλη οδύνη. Ο πόνος δεν έχει εθνικότητα, είναι πόνος ανθρώπινος. Είτε είμαστε Τουρκοκύπριοι είτε Ελληνοκύπριοι, μόνο εάν καταφέρουμε να μοιραστούμε αυτόν τον πόνο μπορούμε να υπάρξουμε σε αυτήν την χώρα. Διαφορετικά θα φθίνουμε εάν δώσουμε προτεραιότητα στην «τουρκικότητα» ή την «ελληνικότητα» μας. Είμαι Κύπρια και υπερήφανη για την κυπριακή μου ταυτότητα. Είμαι επίσης ένα από τα θύματα του φασισμού όπως χιλιάδες άλλες κύπριες γυναίκες. Το όνομα του άντρα μου, Άχμετ Μουσταφά από το Ζύγι, βρίσκεται στον κατάλογο αγνοουμένων όπως χιλιάδες άλλοι Κύπριοι. Κανένας απ' αυτούς δεν έχει ούτε κι ένα τάφο. Ποιος άραγε να ξέρει που βρίσκονται θαμμένοι;

Τον άντρα μου τον σκότωσαν Ελληνοκύπριοι. Ποτέ μου όμως δεν σκέφτηκα ότι είναι πρέπον να πω πως οι Ελληνοκύπριοι είναι οι εχθροί μου αφού κατανοώ πολύ καλά τους λόγους για τους οποίους έχω υποστεί τόσο πόνο.

Ο φασισμός απορρίπτει την κυπριακή ταυτότητα. Για το φασισμό το αίμα δεν είναι ποτέ αρκετό αφού αντλεί τη δύναμή του από την αιματοχυσία και τα δάκρυα που προκαλεί. Για να μπορεί ο τροχός του φασισμού να γυρίζει, χρειάζεται εμάς διαρκώς να αλληλοσκοτωνόμαστε.

Δεν θέλω πια άλλους μαζικούς τάφους και άθαφτα πτώματα. Ο στόχος και η επιθυμία μου είναι να δω μια Κύπρο χωρίς εγγυήτριες δυνάμεις, όπλα, στρατούς και εχθρούς, όπου όλοι θ' αγαπιόμαστε μεταξύ μας σαν Κύπριοι.

Γι' αυτό και έχω μετατρέψει το πόνο μου σε αγάπη αντί σε έχθρα και μνησικακία. Και μετατρέπω την αγάπη που έχω σε ενέργεια για να συνεχίσει ο αγώνας της επανένωσης της Κύπρου και για την επικράτηση της ειρήνης.

Λεϊλά Κιράλπ — Αμμόχωστος

2004
Αβαείο Μπέλαπαϊς

Είναι η πρώτη επίσκεψή μου στον τόπο τούτο μετά από 30 χρόνια. Εδώ κάπου έχουμε και τις τελευταίες πληροφορίες για το τι συνέβη στον αδελφό μου, Στέλιο Χατζηδημητρίου, 22 χρονών τότε, έφεδρο εθνοφρουρό.

Η σκέψη μου πάει πίσω. Τί άραγε ένιωσε όταν τραυματισμένος έμεινε πίσω καθώς οι συστρατιώτες του πήραν διαταγή για υποχώρηση κι έτρεχαν να γλιτώσουν από τα τανκ που έρχονταν; Εμείς η οικογένεια του να ψάχνουμε απεγνωσμένα για νέα του, άραγε τον είδε κανείς; είναι μήπως σε κάποιο νοσοκομείο; Και ο πατέρας να ξεκινά κάθε πρωί με νέες ελπίδες ότι κάπου θα τον βρει, μεταφέροντας το μπογαλάκι με καθαρά ρούχα, τρόφιμα...τσιγάρα.

Τον αναλογισμό μου διακόπτει όμως ένα παιδάκι που αφήνοντας τους δικούς του με πλησίασε προσφέροντάς μου την φιλία του και την αγάπη του.

Αυτή η απλή συνάντηση και η ηρεμία που μού έφερε με τάραξε γλυκά και με συνέφερε στο σήμερα. Ίσως να είναι αυτός ο τρόπος μπροστά. Ο τρόπος να κατανοήσουμε και να νιώσουμε ο ένας τον πόνο του άλλου, να προσφέρουμε χέρι φιλίας προς την «άλλη» πλευρά. Προσπαθώντας να υπερβούμε ο καθένας τον δικό του πόνο και να συνειδητοποιήσουμε ότι ο πόνος κάθε ανθρώπου είναι πόνος του κόσμου.

Οι δικοινοτικές εκδηλώσεις φιλίας και ειρήνης, η συνεύρεση μεταξύ μας είναι ο δρόμος μπροστά. Τα κοινά μνημόσυνα είναι ένα σημαντικό βήμα για να τιμήσουμε όπως πρέπει τη μνήμη των αγαπημένων μας. Γι' αυτό και θα είμαι εκεί στην εκδήλωση-μνημόσυνο για το Στέλιο και για όλους τους αδικοσκοτωμένους Έλληνες και Τούρκους της Κύπρου.

Τούλλα Χατζηδημητρίου - Λάρνακα

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ

ΤΕΤΑΡΤΗ 27 ΙΟΥΛΗ - ωρα 7:30μμ, Intercollege

ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΣΕ ΜΝΗΜΕΙΑ

ΣΑΒΒΑΤΟ 30 ΙΟΥΛΗ - ωρα 10:00πμ, Λήδρα Πάλας

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ

Οχι άλλη ανοχή - Απεργία Γενική

Οι εργαζόμενοι στα ξενοδοχεία για άλλη μια χρονιά μέσα στην βράση της τουριστικής περιόδου έχουν να αντιμετωπίσουν τις παραβιάσεις των συλλογικών τους συμβάσεων.

Οι ξενοδόχοι παραβιάζουν κεκτημένα δικαιώματα των εργαζομένων που κερδίθηκαν με σκληρούς αγώνες. Αρνούνται να εφαρμόσουν τα συμφωνημένα από συλλογικές συμβάσεις. Παραβιάζουν τα ωράρια, τις ώρες και τις αμοιβές των εργαζομένων, επεκτείνουν το σπαστό ωράριο, κατακρατούν τις υπερωρίες, δεν καταβάλλουν τις εισφορές στο ταμείο προνοίας και προχωρούν ο καθένας τους σε κάθε άλλη αυθαιρεσία που τους συμφέρει γράφοντας στα παλιά τους τα παπούτσια τις συλλογικές συμβάσεις. Με όλο το θράσος απειλούν τους εργαζόμενους που αντιδρούν με απολύσεις και ότι στη θέση τους θα προσλάβουν ξένους, κοινοτικούς ή μη.

Οι ηγεσίες των συντεχνιών αν και δηλώνουν έντονα ότι δεν πρόκειται να ανεχτούν άλλο τις παραβιάσεις των συλλογικών συμβάσεων, δεν έχουν προχωρήσει σε καμία κινητοποίηση ούτε καμία στάση εργασίας, παρά στρέφουν τους εργαζόμενους με τις δηλώσεις τους στον ρατσισμό. Χαρακτηριστικά ο Γ.Γ. της ΣΥΞΚΑ ΠΕΟ στο συνέδριο τον περασμένο Μάη δήλωσε: «*Παρατηρήσαμε το φαινόμενο οι Κύπριοι εργαζόμενοι να μετατρέπονται σε εποχιακούς και τους ξένους να εργάζονται ολόχρονα οι Κύπριοι να εκτοπίζονται σταδιακά από τις δουλείές τους, οι οποίες καταλαμβάνονται από φτηνούς ξένους που γίνονται αντικείμενο εκμετάλλευσης*».

Η απάντηση στους ξενοδόχους δεν μπορεί να έρθει μέσα από αυτές τις ρατσιστικές δηλώσεις αλλά μέσα από τις δυναμικές κινητοποιήσεις ντόπιων και ξένων εργαζομένων στα ξενοδοχεία. Με αυτές τις ιδέες παίζουν το παιχνίδι των ξενοδόχων το παιχνίδι της διάσπασης, του διαίρει και βασίλευε. Με αυτές τις δηλώσεις οι ηγεσίες των συντεχνιών δεν μπορούν να κερδίσουν την εμπιστοσύνη των ξένων εργαζομένων έστω και αν μετά βγαίνουν και παραπονιούνται πως τους χρησιμοποιούν και τους εκμεταλλεύονται οι ξενοδόχοι.

Δεν φταίνε οι ξένοι εργαζόμενοι γιατί οι εργοδότες προσλαμβάνουν ξένους κοινοτικούς ή μη, με προσωπικά συμβόλαια ή χωρίς καν αυτά και με πολύ χαμηλούς μισθούς και άθλιες συνθήκες εργασίας. Οι ηγεσίες των συντεχνιών ήταν που ανέχτηκαν πρώτες τα προσωπικά συμβόλαια στα ξενοδοχεία λίγο καιρό πριν από την μεγάλη απεργία στα ξενοδοχεία του Λόρδου. Ούτε όταν ο Λόρδος έδιωξε δεκάδες εργαζόμενους από τα ξενοδοχεία και καθιέρωνε τις υπεργολαβίες οι ηγεσίες των συντεχνιών αντέδρασαν δυναμικά και αποτελεσματικά. Κήρυξαν απεργία αλλά άφησαν τους απεργούς απομονωμένους να παλεύουν μόνοι τους για 128 ημέρες χωρίς να κηρύξουν ούτε μία ημέρα παναπεργίας σε όλα τα ξενοδοχεία της Κύπρου.

Τα σημερινά φαινόμενα δυστυχώς είναι αποτέλεσμα αυτής της ανοχής που έδειξαν τότε οι ηγεσίες των συντεχνιών αλλά και της ανοχής που δείχνουν τα τελευταία χρόνια με τις αποσπασματικές απεργίες. Οι ξενοδόχοι πατώντας πάνω σε αυτή τη ανοχή αμέσως μετά την ήττα της απεργίας στο Λόρδο καθιέρωσαν το σπαστό ωράριο και συνεχίζουν κάθε χρόνο να αλώνουν κεκτημένα των εργαζομένων και τις συλλογικές συμβάσεις.

Οι εργαζόμενοι στα ξενοδοχεία μπορούν να αντιστρέψουν αυτή την πορεία και να διατηρήσουν τα κεκτημένα τους και τις συλλογικές συμβάσεις. Έχουν την δύναμη να κερδίσουν αν προχωρήσουν ενωμένοι σ'ότι δεν έκαναν στην απεργία του Λόρδου. Με μια καθολική απεργία σε ολόκληρο το κλάδο σε όλη την Κύπρο μπορούν να κερδίσουν. Ντόπιοι και ξένοι εργαζόμενοι κατέβηκαν μαζί σε απεργία στην οικοδομική βιομηχανία και πορεύτηκαν μαζί στους δρόμους της Λευκωσίας. Το ίδιο μπορούν να κάνουν και οι εργαζόμενοι στα ξενοδοχεία μαζί ενωμένοι μπορούν να παλέψουν για την εφαρμογή της συλλογικής σύμβασης για όλους, ντόπιους και ξένους.

Νίκος Αγιομαμίτης

Μια μικρή νίκη για τους εργαζόμενους στην ΑΗΚ

Την Τρίτη 28 Ιουνίου πραγματοποιήθηκαν τα εγκαίνια των Νέων Κεντρικών Γραφείων της ΑΗΚ. Στα εγκαίνια αυτά είχαν καλεστεί Υπουργοί, βουλευτές, διευθυντές άλλων οργανισμών και γειτονικών εταιριών και φυσικά οι διευθυντές της ΑΗΚ.

Οι απλοί εργαζόμενοι, γραφείς, τεχνικοί, εργάτες, καθαρίστριες, οι μηχανικοί που είναι κάτω από κάποια κλίμακα , δεν θεωρήθηκαν κατάλληλοι για μια τέτοια πρόσκληση.

Αντίθετα όταν αποφασίσθηκε να πραγματοποιήσουμε εμείς οι ίδιοι οι εργαζόμενοι στην ΑΗΚ την μετακόμιση στα Νέα Κεντρικά Γραφεία, φορτωθήκαμε εμείς το βάρος και δουλέψαμε φορτώνοντας και ξεφορτώνοντας εκατοντάδες κιβώτια, υπολογιστές και άλλες γραφειακές μηχανές, ακόμα και σε ώρες εκτός εργασιακού οραρίου, χωρίς η ΑΗΚ να υποστεί κανένα επιπλέον έξοδο, αφού για τη μεταφορά τους χρησιμοποιούσαμε τα ίδια μας τα χέρια και τα αυτοκίνητα.

Ποιο ήταν το ελάχιστο ευχαριστώ για την συλλογική ανιδιοτελή αυτή προσπάθεια; Ακόμα και τις ίδιες τις μέρες της μετακόμισης, την στιγμή που φορτώναμε — ξεφορτώναμε, καθαρίζαμε και συγυρίζαμε, κυκλοφόρησε εγκύκλιος που μας καλούσε να μην καθόμαστε στην καφετέρια και να χάνουμε άσκοπα τον χρόνο μας, μόνο και μόνο γιατί κάποιοι συνάδελφοι πήγαν στην καφετέρια για να ξεκουραστούν.

Την στιγμή που μας έχουν επιβάλλει μηδενικές αυξήσεις στις συλλογικές συμβάσεις, Την στιγμή που απειλούν με αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης, Την στιγμή που μας κτυπούν κάθε μέρα κεκτημένα και εργατικά δικαιώματα, Την στιγμή που χάθηκαν 9,5 εκατομμύρια από το ταμείο συντάξεων της ΑΗΚ, χωρίς να γίνει ακόμα καμιά ουσιαστική ενημέρωση, χωρίς να ονομαστούν και να τιμωρηθούν οι ένοχοι, Την στιγμή που το σκάνδαλο των 9,5 εκατ. έχει ήδη κουκουλωθεί, χωρίς να χαθεί από πλευράς εργαζομένων ούτε ένα λεπτό εργασίας από οποιαδήποτε στάση εργασίας ή απεργία , γιατί οι συντεχνίες υπάκουσαν στην Διεύθυνση, ερχόμαστε και πάλι να εισπράξουμε για άλλη μια φορά την «μεγάλη εκτίμηση» που τρέφουν οι διευθυντές της ΑΗΚ προς τους απλούς εργαζόμενους του οργανισμού.

Με νοοτροπίες που θύμιζαν αποικιοκρατία και το «αποφασίζομε και διατάσσομε» οι υπεύθυνοι της διοργάνωσης των εγκαινίων είχαν επιβάλλει τον ταξικό διαχωρισμό των «Πάνω» και των «Κάτω». Δεν μας θεώρησαν «άξιους» να βρεθούμε με την «Αριστοκρατία» στην ίδια εκδήλωση την ώρα των εγκαινίων, αλλά και δεν μπήκαν στο κόπο να ενημερώσουν το προσωπικό για τα οποιαδήποτε σχέδια της διοργάνωσης των εγκαινίων. Ακόμα και αν για πρακτικούς λόγους ήταν αδύνατη η πρόσκληση και η παρουσία όλων στα εγκαίνια, θα μπορούσαν αν είχαν την καλή θέληση και εκτίμηση προς το κατώτερο προσωπικό, που έδωσαν και δίνουν τον καλύτερο τους εαυτό κάθε μέρα στην δουλειά, να διοργανώσουν μια μικρή απλή γιορτή κάποια άλλη στιγμή για όλους τους εργαζόμενους.

Η πικρία, η απογοήτευση και η αγανάκτηση ήταν διάχυτη τις παραμονές των εγκαινίων και γινόταν όλο και μεγαλύτερη καθώς περνούσε η ώρα και βλέπαμε την έπαρση με την οποία μας αντιμετώπιζαν όσοι είχαν πάρει πρόσκληση. Έτσι αποφασίσθηκε συλλογικά η κυκλοφορία ενός ψηφίσματος που κατάγγελλε τις διακρίσεις αυτές και πρότεινε στους ακάλεστους να διοργανώσουν τα δικά τους εγκαίνια και να διαμαρτυρηθούν για τη κάλυψη του σκανδάλου των 9,5 εκατ. και τις προσπάθειες για αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης. Γιατί στην πραγματικότητα αυτά είναι που μας καιν και μας ενδιαφέρουν. Οι φιέστες των εγκαινίων ήταν απλά η σταγόνα στο ποτήρι που ξεχείλισε την αγανάκτηση των απλών εργαζομένων που στο κάτω κάτω αυτοί είναι που δουλεύουν και πραγματοποιούν την παραγωγική εργασία .

Το ψήφισμα αγκαλιάστηκε από το προσωπικό και διανεμήθηκε αμέσως, παρά τις απειλές κάποιων. Η υποστήριξη στην ιδέα για οργάνωση «αντιεγκαινίων» έξω από το κτίριο, αγκαλιάζονταν από όλο και περισσότερους συναδέλφους. Κάτω από τις πιέσεις αυτές η ΕΠΟΠΑΗ, κυκλοφόρησε φυλλάδιο με το οποίο καλούσε τα μέλη της να μην παραστούν στα εγκαίνια, επειδή δεν καλέστηκε όλο το προσωπικό. Η ΣΗΔΗΚΕΚ δεν μπήκε καν στο κόπο να τοποθετηθεί ή να διαμαρτυρηθεί, ίσως ήταν ικανοποιημένη με το γεγονός ότι οι εκπρόσωποι της είχαν καλεστεί. Όμως αυτή είναι η τακτική της το τελευταίο καιρό ούτως ή άλλως αφού ενώ το σκάνδαλο των 9,5 εκατ. συγκλόνιζε την ΑΗΚ και πάλι δεν έκαναν την παραμικρή καταγγελία ή ενημέρωση προς τα μέλη τους. Με επέμβαση του Διοικητικού. Συμβουλίου τελικά καλέστηκε την τελευταία στιγμή όλο το προσωπικό για να εκτονωθεί η κατάσταση, αλλά και για να μην πραγματοποιηθούν τα αντιεγκαίνια και το ρεζιλίκι πάρει διαστάσεις.

Ήταν μια μικρή νίκη που πέτυχαν οι εργαζόμενοι με τις κινητοποιήσεις τους από τα κάτω, αλλά που δείχνει πόσα μπορούμε να πετύχουμε και σε άλλα πιο σημαντικά ζητήματα που ανοίγονται μπροστά μας που προσπαθούν να μας τα επιβάλλουν με το έτσι θέλω, όπως

το κουκούλωμα του σκανδάλου των 9,5 εκατ. από το ταμείο συντάξεων, ή αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης και η καταπάτηση και κατάργηση των κεκτημένων και των εργατικών μας δικαιωμάτων. Μόνο με την συλλογική μας κινητοποίηση από τα κάτω θα σταθούμε τροχοπέδη στα σχέδια των καπιταλιστών που ζητούν κατάργηση κάθε εργατικού δικαιώματος και κεκτημένου. Με την συλλογική μας δράση από τα κάτω μπορούμε να πραγματοποιήσουμε τα εγκαίνια ενός δυνατού, διεκδικητικού εργατικού κινήματος.

Μαρία Χριστοφόρου
Εργαζόμενη στην ΑΗΚ

Στάση εργασίας στην Αροδαφνούσα

Οι εργαζόμενοι στο πλευρό των Καρκινοπαθών στον Αντικαρκινικό Σύνδεσμο και την Αροδαφνούσα κατεβαίνουν στις 15 του Ιούλη σε εξάωρη στάση εργασίας. Σε ένα τόσο ευαίσθητο χώρο όπου ο πόνος των ανθρώπων χρειάζεται ειδική περίθαλψη και φροντίδα αλλά και μεγάλη ευαισθησία, οι εργαζόμενοι αναγκάζονται να προχωρήσουν σε απεργιακές κινητοποιήσεις.

Εργοδότης είναι το ΔΣ του Αντικαρκινικού Συνδέσμου και αυτό αρνείται να εφαρμόσει την συλλογική σύμβαση και την κατ'αρχή συμφωνία για προβλήματα που εκκρεμούσαν από το 2003. Οι εργαζόμενοι όλο αυτό το χρόνο έχουν δείξει μεγάλη ανοχή και υπομονή. Όμως η κοροϊδία δεν μπορεί να συνεχίσει. Ο Ευδόκιμος Ξενοφώντος πρόεδρος του Συνδέσμου και πρώην πρόεδρος της Τράπεζας Κύπρου αρνείται να εφαρμόσει τα συμφωνημένα για προβλήματα που αφορούν τις συνθήκες και τους όρους εργασίας των εργαζομένων. Αδιαφορούν για τον ανθρώπινο πόνο και τα προβλήματα των εργαζομένων και βλέπουν τους ανθρώπους σαν αριθμούς και λογιστική. Παρόμοια τακτική και πρακτική κρατούν και για τα προβλήματα του Ογκολογικού όπου εργοδότης είναι η Τράπεζα Κύπρου.

Ήδη έχει κηρυχθεί αδιέξοδο από την μεσολαβητική Υπηρεσία του Υπουργείου Εργασίας και οι ηγεσίες των συντεχνιών περιμένουν την παρέμβαση τρίτων όπως για παράδειγμα του Προέδρου ή του Προέδρου της Βουλής. Όμως ο πρόεδρος του Αντικαρκινικού Συνδέσμου προκλητικά δηλώνει πως δεν θα δεχτεί καμία παρέμβαση και προσπαθεί να επιστρατεύσει τους εθελοντές του συνδέσμου και τους συγγενείς των ασθενών. Όμως αυτοί γνωρίζουν καλύτερα από κάθε άλλο τα προβλήματα των εργαζομένων και τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν καθημερινά. Οι εργαζόμενοι στην Αροδαφνούσα έχουν την αμέριστη υποστήριξη και αλληλεγγύη κάθε εργαζόμενου, των ασθενών και των συγγενών τους.

Μπορούν να προχωρήσουν σε μέτρα όπως αποφάσισε η Γενική τους Συνέλευση και να κλιμακώσουν την απεργία τους σε απεργία διαρκείας αμέσως μετά την εξάωρη στάση εργασίας αν η εργοδοσία δεν υποχωρήσει. Δεν χρειάζεται καμιά αναμονή, ούτε παρέμβαση οποιουδήποτε τρίτου παρά μόνο η δική τους παρέμβαση και δράση μπορεί να σπάσει πραγματικά το αδιέξοδο.

Ν.Α.

Πως η ΠΕΟ άλλαξε ένα Οχι που ήταν Ναι σε Οχι προς το παρών

Τελικά το Γ.Σ της ΠΕΟ κάτω από την πίεση των αντιδράσεων, όπως αυτές εκφράστηκαν στην Παγκύπρια Συνδιάσκεψη της ΣΗΔΗΚΕΚ αναγκάστηκε να διαφοροποιήσει την αρχική θέση που πήρε η ΠΕΟ για την αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης στα 63. Η αρχική τοποθέτηση της ΠΕΟ και η πρόταση που τέθηκε προς έγκριση στη Συνδιάσκεψη, ήταν ότι: «Η ΠΕΟ, πάρα τις επιφυλάξεις της δεν θα αντιστρατευτεί την εισαγωγή του μέτρου αυτού, έχοντας υπ' όψιν και τις μέχρι σήμερα τοποθετήσεις των υπολοίπων εμπλεκομένων στον διάλογο γι' αυτό το ζήτημα, καθώς και τις δεσμεύσεις, που ανέλαβε η κυβέρνηση μέσα από το πρόγραμμα σύγκλισης απέναντι στην Ε.Ε.».

Η τελική απόφαση του Γ.Σ. που συνεδρίασε αμέσως μετά την Παγκύπρια Συνδιάσκεψη της ΣΗΔΗΚΕΚ, ήταν ότι: Η ΠΕΟ, για το δημόσιο τομέα σεβόμενη την απόφαση της ΠΑΣΥΔΥ, για αποδοχή της αύξησης του ορίου αφυπηρέτησης δεν θα αντιστρατευτεί την εφαρμογή του ενώ για το ημιδημόσιο τομέα η θέση της είναι αρνητική και επιφυλάσσεται να τοποθετηθεί όταν και τα υπόλοιπα εμπλεκόμενα μέρη ξεκαθαρίσουν την θέση τους.

Αυτό που ανάγκασε το Γ.Σ να πάρει διαφορετική θέση από την αρχική που ανακοίνωσε η ΠΕΟ, ήταν η ανατροπή αυτής της θέσης από την Παγκύπρια Συνδιάσκεψη της ΣΗΔΗΚΕΚ, παρά το ότι και η νέα διαφοροποιημένη θέση της ΠΕΟ αφήνει ανοικτό το παράθυρο στην κυβέρνηση και την ΣΕΚ να περάσουν την αύξηση του ορίου στα 63 και στους ημικρατικούς.

Ανταρσία

Στην Συνδιάσκεψη της ΣΗΔΗΚΕΚ συμμετείχαν γύρο στους 90 εργαζόμενους από τους ημικρατικούς (ΑΤΗΚ, ΑΗΚ, Αρχή Λιμένων) και τους Δήμους. Στην πλειοψηφίας τους ήταν εργαζόμενοι που αποτελούν και τα στελέχη της ΣΗΔΗΚΕΚ στους χώρους δουλείας τους. Έχοντας λοιπόν υπόψη την σύνθεση αυτού του κόσμου, πάρα την δυσαρέσκεια που είχε εκφραστεί ανοικτά για την θέση να μην αντιστρατευτούμε την εφαρμογή του 63, δύσκολα θα περίμενε κάποιος ότι αυτά τα στελέχη θα έφταναν στο τέλος να απορρίψουν αυτό που τους πρότεινε η ηγεσία τους.

Η Συνδιάσκεψη ξεκίνησε με την εκλογή του προεδρείου και τις αρχικές εισηγήσεις πρώτα από το Γ.Γ. της ΣΗΔΗΚΕΚ που στην ομιλία του αναφέρθηκε στους χειρισμούς της συντεχνίας στο διάλογο με την κυβέρνηση και ακολούθως από το Γ.Γ. της ΠΕΟ που στην δική του τοποθέτηση σήκωσε το βάρος της επιχειρηματολογίας και της αιτιολόγησης της θέσης της ΠΕΟ και κάλεσε τους εργαζόμενους να στηρίξουν αυτή την θέση.

Από το πρώτο γύρο όμως για ερωτήσεις και επεξηγήσεις φάνηκε ότι τα επιχειρήματα του Γ.Γ. της ΠΕΟ μάλλον δεν έπειθαν τα στελέχη της ΣΗΔΗΚΕΚ και ότι δύσκολα θα μπορούσε να περάσει την θέση του. Αυτό έγινε ακόμα πιο καθαρό όταν ξεκίνησαν οι τοποθετήσεις, που στην πλειοψηφία τους, υποστήριξαν ότι η θέση της συντεχνίας μας πρέπει να είναι όχι στην πρόταση της κυβέρνησης και να παλέψουμε για να μην περάσει.

Υπήρξαν πάρα πολύ καλές τοποθετήσεις από στελέχη της ΣΗΔΗΚΕΚ στους ημικρατικούς, που μετέφεραν το κλίμα και την διάθεση των εργαζομένων από τους χώρους δουλείας. Τοποθετήσεις που υποστήριζαν για παράδειγμα ότι η θέση της ΠΕΟ για το 63 δεν μπορεί να είναι διαφορετική από αυτή που ήταν για την ΑΤΑ. Τοποθετήσεις που εξηγούσαν πως η αντίσταση μας στο 63 δεν είναι κάτι που αφορά τους εαυτούς μας και τους χώρους μας αλλά ολόκληρη την κοινωνία, παλεύουμε για να έχουν οι νέοι τα ίδια δικαιώματα με μας και για να μην είναι η ανεργία το μέλλον τους. Υπήρξαν ακόμα τοποθετήσεις όπως αυτή του εκπρόσωπου των μηχανικών της ΑΗΚ στους σταθμούς που με στοιχεία αναφέρθηκε στους συναδέλφους του που έχουν πεθάνει ή αρρωστήσει από τις δύσκολες συνθήκες στους σταθμούς παραγωγής ρεύματος και διερωτήθηκε πως μπορούμε να ζητάμε από αυτό τον κόσμο μα δουλέψει μέχρι τα 63. Υπήρξαν ακόμα απόψεις που υποστήριξαν ότι η Συνδιάσκεψη έπρεπε να τοποθετηθεί αν εγκρίνει ή απορρίπτει την πρόταση της κυβέρνησης και όχι την απάντηση που θα δώσει η ΠΕΟ, και πώς έπρεπε η απόφαση αυτή να είναι δεσμευτική για το Γ.Σ και όχι συμβουλευτική. Έγιναν ακόμα προτάσεις που υποστήριξαν ότι η τελική απόφαση πρέπει να παρθεί με ψηφοφορία στους χώρους δουλείας.

Στο τέλος της συζήτησης και των τοποθετήσεων έδειχνε καθαρά ότι το κλίμα έγερνε προς την μεριά της απόρριψης της αρχικής πρότασης της ΠΕΟ, και παρά τις προσπάθεια τους Γ.Γ. της ΠΕΟ στο κλείσιμο να αναστρέψει αυτό κλίμα η τελική ψηφοφορία με 41 υπέρ και 47 εναντίων απέρριψε την πρόταση της ΠΕΟ.

Καλή αρχή

Η απόφαση, η συζήτηση και ο διάλογος που έγινε στα πλαίσια της Συνδιάσκεψης, παρά το ότι αποσιωπήθηκε από όλα τα μέσα, ακόμα και από το Εργατικό Βήμα, έδωσε ένα ευχάριστο μήνυμα πώς ότι στην βάση υπάρχουν εργαζόμενοι και στελέχη των συντεχνιών που είναι έτοιμοι και έχουν την διάθεση να παλέψουν και να αντισταθούν όχι μόνο για το 63 αλλά και σε όλες τις άλλες επιθέσεις που ετοιμάζει η κυβέρνηση. Ακόμα δεν πέρασε το 63 και ξεκίνησε να μίλα για το 65 και 67. Ίσως να είναι η πρώτη φορά ή από τις ελάχιστες φορές που στελέχη της ΠΕΟ απορρίπτουν μια πρόταση από την ηγεσία τους. Αυτό δείχνει πως υπάρχουν εργαζόμενοι που είναι αποφασισμένοι έστω και αν η ηγεσία τους δειλιάσει η υποκύψει στις πιέσεις που δέχεται από την κυβέρνηση να δώσουν την μάχη μέσα και έξω από τα σώματα των συντεχνιών τους για να περάσουν μια πιο δυναμική και μαχητική πολιτική που να κοντράρει και αντιστέκεται στις επιθέσεις. Αυτό είναι μια καλή αρχή που δίνει ελπίδες για την συνέχεια.

Πέτρος Μιχαήλ

Πρωτοβουλία εργαζομένων ενάντια στην αύξηση του ορίου στα 63

Μπορεί η κυβέρνηση με τις πλάτες της ηγεσίας της ΠΑΣΥΔΥ, αλλά και των κομμάτων στην βουλή να πέρασε την αύξηση στα 63 στους δημόσιους, η μάχη όμως για την κυβέρνηση δεν έχει τελειώσει. Ήδη από εργαζόμενους στους ημικρατικούς έχει ξεκινήσει πρωτοβουλία με μάζεμα υπογραφών και προσπάθειες για συντονισμό της δράσης και των ενεργειών τους στους διάφορους χώρους δουλείας ώστε να ανατρέψουν την προσπάθεια της κυβέρνηση να περάσει το 63 και στον ημιδημόσιο τομέα. Η στάση της ΠΕΟ αφήνει το δρόμο ανοικτό για την κυβέρνηση και η ΣΕΚ φαίνεται να επείγειται να κλείσει το ζήτημα του 63 μέσα από την διαπραγμάτευση για τις συλλογικές συμβάσεις κερδίζοντας έτσι ανταλλάγματα για την εξυπηρετήσει που κάνει στην κυβέρνηση, με αυξημένα ποσοστά στις νέες προαγωγές που θα ακολουθήσουν.

Η πρωτοβουλία πατώντας πάνω στην μεγάλη αντίδραση που υπάρχει στην βάση των εργαζομένων για την επίθεση της κυβέρνησης και την στάση των συντεχνιών ελπίζει ότι στο τέλος θα καταφέρει να εμποδίσει τις συντεχνίες να περάσουν το 63 με συνοπτικές διαδικασίες και μανούβρες όπως έκανε η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ και θα τις αναγκάσει να υποχρεωθούν να περάσουν την τελική απόφαση μέσα από καθολική ψηφοφορία στην βάση των εργαζομένων. Ήδη η πρώτη ανταπόκριση είναι πολύ ενθαρρυντική για την συνέχεια.

Στις διπλανές στήλες δημοσιεύουμε το κείμενο που κυκλοφόρησε η πρωτοβουλία για μάζεμα υπογραφών και κάλεσμα για συντονισμό:

Η προσπάθεια της κυβέρνησης για αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης από τα 60 στα 63 είναι μια άδικη επίθεση σε βάρος των δικαιωμάτων των εργαζομένων. Οι προφάσεις ότι το ταμείο σύνταξης αντιμετωπίζει οικονομικά προβλήματα λόγο της αύξησης του μέσου όρου ζωής δεν πρέπει να ξεγελούν κανένα.

Αν η κυβέρνηση θέλει λεφτά να καλύψει τα ελλείμματα και να εφαρμόσει το πρόγραμμα σύγκλησης που υποσχέθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, ας τα πάρεί από αυτούς που τα άρπαξαν από το χρηματιστήριο και τα σκάνδαλα. Ας φορολογήσει τα κεφάλαια και όχι να τους δίνει αμνηστία και φοροαπαλλαγές.

Η κυβέρνηση μετά που κατάφερε να περάσει την αύξηση του ορίου στους κυβερνητικούς, με την βοήθεια της ηγεσίας της ΠΑΣΥΔΥ και την ομόφωνη απόφαση των κομμάτων στην Βουλή, επιταχύνει τις διαδικασίες ώστε να το περάσει τώρα και στους ημικρατικούς και τους εκπαιδευτικούς. Ενώ για τον ιδιωτικό τομέα ετοιμάζει ακόμη χειρότερα αφού θέλει να αυξήσει το όριο αφυπηρέτησης στα 65 και 67.

Σαν εργαζόμενοι εκφράζουμε την αντίθεση μας σε αυτή την προσπάθεια. Αρνούμαστε να δεχτούμε την λογική που υποστηρίζει ότι η αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης αφορά μόνο τους νέους και εμάς σαν υφιστάμενο προσωπικό δεν μας επηρεάζει γιατί διατηρούμε το δικαίωμα για πρόωρη αφυπηρέτηση με τα ίδια δικαιώματα και για όσα χρόνια μείνουμε περισσότερο θα παίρνουμε μεγαλύτερο εφάπαξ.

Θεωρούμε ότι δεν έχουμε κανένα δικαίωμα να στερήσουμε από τους νέους δικαιώματα που εμείς οαι ίδιοι διεκδικούμε για τους εαυτούς μας. Στην δική μας αντίληψη κοινωνική αλληλεγγύη σημαίνει να παλέψουμε ώστε οι νεότεροι να έχουν ένα καλύτερο μέλλον από ότι εμείς, όπως για μας πάλεψαν οι πιο παλιοί.

Για αυτό καλούμε τις συντεχνίες μας να απορρίψουν την πρόταση της κυβέρνησης για αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης στα 63 και απαιτούμε όπως την τελική απόφαση την πάρουν οι άμεσα ενδιαφερόμενοι, οι ίδιοι οι εργαζόμενοι με **καθολική Ψηφοφορία**.

Καλούμε όσους ενδιαφέρονται να συντονίσουμε τη δράση μας και να συναντηθούμε για να συζητήσουμε πως μπορούμε να αποτρέψουμε αυτή την επίθεση.

ΑΚΕΛ: Ανώδυνο ΟΧΙ για το Ευρωσύνταγμα, οδυνηρό, για τους εργαζομένους, ΝΑΙ στο 63

Ομόφωνα η βουλή και χωρίς πολλές κουβέντες, ενέκρινε το νομοσχέδιο της κυβέρνησης για την αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης στα 63 στην δημόσια υπηρεσία. Αυτό που πραγματικά κάνει εντύπωση είναι η στάση του ΑΚΕΛ. Ενώ για το Ευρωσύνταγμα ψήφισε όχι καταγγέλλοντας το, και σωστά, σαν την θεσμοθέτηση της νεοφιλελεύθερης πολιτικής, σε μια ψηφοφορία που όπως είπε και ο κοινοβουλευτικός του εκπρόσωπος μόνο συμβολικό χαρακτήρα είχε, εκεί που πραγματικά έπρεπε στην πράξη να δείξει ότι αντιστρατεύεται το νεοφιλελευθερισμό και να καταψηφίσει την πρόταση για το 63 που είναι η εφαρμογή στην πράξη του νεοφιλελευθερισμού, ψήφισε ναι.

Η πάλη για την ανατροπή του νεοφιλελευθερισμού, περνά σήμερα μέσα από την πάλη ενάντια στην επιλογές όχι μόνο της κυβέρνησης αλλά και του ΑΚΕΛ και το κτίσιμο μιας νέας αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικη μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απελευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομματια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

Μανώλης Αναγνωστάκης

Ο ποιητής που έψαχνε δρόμους μέσα απ' την ήττα

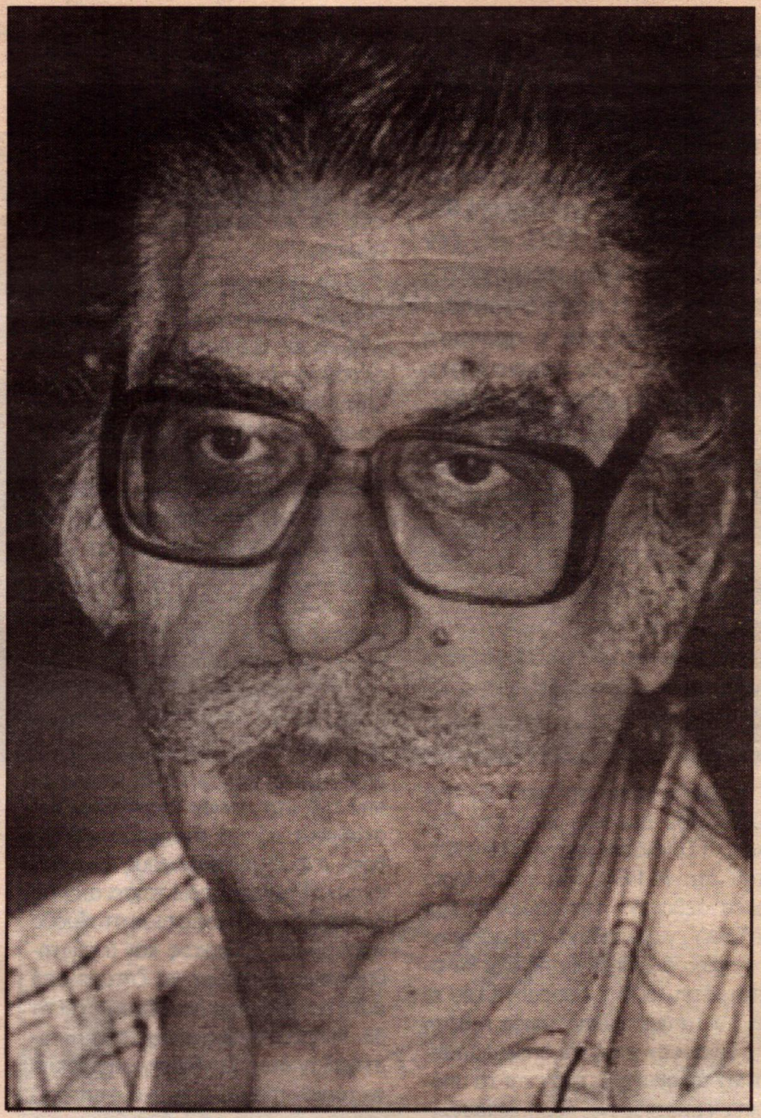

Οι στίχοι αυτοί μπορεί και να' ναι οι τελευταίοι/ Οι τελευταίοι στους τελευταίους που θα γραφτούν/ Γιατί οι μελλούμενοι ποιητές δε ζούνε πια/ Αυτοί που θα μιλούσανε πεθάναν όλοι νέοι/ Τα θλιβερά τραγούδια τους γενήκανε πουλιά/ Σε κάποιον άλλον ουρανό που λάμπει ξένος ήλιος/ Γενήκαν άγριοι ποταμοί και τρέχουνε στη θάλασσα/ Και τα νερά τους δεν μπορείς να ξεχωρίσεις/ Στα θλιβερά τραγούδια τους φύτρωσε ένας λωτός/ Να γεννηθούμε στο χυμό του εμείς πιο νέοι.

("Επίλογος", εκδόσεις Ερμής, 2000)

Ο Μανώλης Αναγνωστάκης, ένας από τους σημαντικότερους ποιητές της μεταπολεμικής περιόδου, πέθανε την Πέμπτη 23 Ιουνίου σε ηλικία 80 χρονών.

Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1925 και σπούδασε ιατρική. Άσκησε το επάγγελμα του ακτινολόγου (το 1978 μετεγκαταστάθηκε στην Αθήνα).

Εκδίδει με δικά του έξοδα τις "Εποχές" (1945) σε μικρό αριθμό αντιτύπων.

Για την πολιτική του δράση στο φοιτητικό κίνημα φυλακίστηκε το 1948, ενώ το 1949, σε ηλικία 23 χρονών, αρνήθηκε να αποκηρύξει τις ιδέες του και γι'αυτό το λόγο καταδικάστηκε σε θάνατο από έκτακτο στρατοδικείο. Αφού του δοθεί χάρη αποφυλακίζεται το 1951.

Στρατευμένος στην Αριστερά σε όλη του τη ζωή, εντάχθηκε αρχικά στην ΕΠΟΝ, συνεχίζει με την ΕΔΑ του '50 και του '60 για να ακολουθήσει το ΚΚΕ εσ. μετά τη διάσπαση του 1968.

Αν και προχώρησε στην έκδοση μιας σειράς ποιητικών συλλογών τις επόμενες δεκαετίες, θα έπρεπε να περιμένει ως το 1979, σχεδόν τριαντπέντε χρόνια μετά την πρώτη έκδοση του βιβλίου του, ώστε να δει να τυπώνεται η συγκεντρωτική έκδοση "Ποιήματα 1941-1971" (εκδόσεις "Πλειάς") χωρίς δικά του έξοδα. Την ίδια χρονιά τυπώνεται και η συλλογή "Περιθώριο 68-69". Τελευταία ποιητική του συλλογή το "Υ.Γ." που κυκλοφορεί εκτός εμπορίου σε εκατό αντίτυπα και επανεκδίδεται από τη "Νεφέλη" το 1992.

Εν τέλει, σαράντα χρόνια μετά την πρώτη του εμφάνιση, τιμήθηκε με το Κρατικό Βραβείο Ποίησης (1986), το Μεγάλο Βραβείο Λογοτεχνίας (2002), ενώ χρίστηκε επίτιμος διδάκτορας του τμήματος Φιλοσοφίας του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου.

Το 1930 δημιουργείται στη Θεσσαλονίκη μια λογοτεχνική παράδοση που διακρίνεται για την εσωστρέφειά της. Μετά τον πόλεμο όμως και τις ριζικές ανατροπές του, σημειώνονται αναπόφευκτα αλλαγές και στο χώρο της λογοτεχνίας: Φορείς των καινούργιων εξελίξεων αναδεικνύονται νέοι ποιητές, που ανανεώνουν όχι μονάχα την τοπική παράδοση αλλά και την ελληνική ποίηση γενικότερα.

Οπως σημειώνει ο σημαντικός ποιητής Ντίνος Χριστιανόπουλος:

"Η γενιά που έρχεται, που βγήκε μέσα απ' τον πόλεμο, βασισμένη στην παράδοση και την εμπειρία των παλαιότερων, αγωνίζεται να αρθρώσει τη δική της σπασμένη φωνή. Εκφράζει τη μοναξιά του σύγχρονου ατόμου και αδιαφορεί για τις λαμπρές ποιητικές εικόνες και τα σπάνια επίθετα. Μέσα σε μια ατμόσφαιρα γεμάτη δαντέλες και κουρτίνες ο Αναγνωστάκης μίλησε με χαμηλή φωνή, με τόνο εξομολογητικό, με ειλικρινή διάθεση και μας έδειξε όλα τα τραύματα μιας πληγωμένης ευαισθησίας, την επιμονή σε μια ιδέα θρυμματισμένη πια, και την αναζήτηση κάποιας πίστης και λίγης αγάπης. Κι όλα αυτά δίχως γιρλάντες, δίχως ναρκισσισμό".

Ο Μανώλης Αναγνωστάκης χαρακτηρίστηκε από τους κριτικούς σαν εκπρόσωπος της "γενιάς της ήττας", ωστόσο ο ίδιος απάντησε:

"Δεν παραδέχομαι την ταμπέλα "ποίηση της ήττας". Θα προκαλούσα να αντιπαραθέσουμε μια άλλη ποίηση της εποχής που θα τη βαφτίζαμε "ποίηση της νίκης" ή έστω "ποίηση της μη ήττας". Εγώ τέτοια ποίηση δεν βλέπω "

Η ποίηση του Μ. Αναγνωστάκη δεν είναι απαισιόδοξη. Οσο κι αν οι τόνοι της είναι σκοτεινοί, όσο κι αν οι στίχοι της φτάνουν κάποτε στην απελπισία, στο βάθος του ορίζοντα της διακρίνεται ένα φως που μοιάζει περισσότερο με την αναλαμπή μιας αυγής και λιγότερο με αυτό του λυκόφωτος.

Η δύναμη του ποιητικού του έργου, υπερβαίνοντας τις συγκεκριμένες κομματικές του επιλογές, κατάφερε να εκφράσει την αβεβαιότητα, την αποξένωση αλλά και τις ελπίδες μιας ολόκληρης εποχής.

Γιάννης Γιαννουλέας

Αναδημοσίευση απο την Εργατική Αλληλεγγύη

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Συνεδριάζει στα γραφεια της Ε.Δ. στη Λευκωσία ωρα 8:00μμ

13/7: Επαναστάτες και τρομοκρατία

20/7: 31 χρόνια απο τον πόλεμο του 74 και ένα χρόνο μετά τα δημοψηφίσματα: Ποιός και με ποιό τρόπο μπορεί να λύσει το Κυπριακό;

27/7: Εκδήλωση της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο - Κύπρος στο Intecolege προς τιμή των αθώων θυμάτων των πολέμων στη Κύπρο κατω απο το τίτλο "Οι νεκροί και οι αγνοούμενοι της Κύπρου μας ενώνουν.

Επισκεφθείτε την ιστοσελίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στο Ιντερνετ:

www.workersdemocracy.net

Εκεί θα βρείτε πληροφορίες για τις δραστηριότητες της οργάνωσης καθώς επίσης και συνδέσεις με τις αδελφές οργανώσεις της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης, τις νεότερες πληροφορίες για το αντιπολεμικό κίνημα. Μπορείτε ακόμη να ακούσετε ηχογραφημένες εισηγήσεις για ζητήματα του μαρξισμού αλλά και για πολλά απο τα θέματα της επικαιρότητας

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»

Τ.Κ. 27280, Λευκωσια

Τηλ. 22 - 349959

e-mail: wd@workersdemocracy.net

Υπευθυνος για το νομο: Ντίνος Αγιομαμίτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ________________

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ________________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πριν από 30 χρόνια, μετά την ανατροπή του φασισμού

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ 1975
Στην κόψη της επανάστασης

Στις 25 Απρίλη 1974 αξιωματικοί του στρατού ανέτρεψαν την 50χρονη φασιστική δικτατορία στην Πορτογαλία. Είχαν αηδιάσει με το πόσο δαπανηροί και βάρβαροι ήταν οι αποικιοκρατικοί πόλεμοι που έκανε η Πορτογαλία στη Μοζαμβίκη, την Ανγκόλα και τη Γουϊνέα-Μπισάου. Οι αξιωματικοί αυτοί ήταν γνωστοί ως Κίνημα Ενόπλων Δυνάμεων (MFA).

Το κίνημα τους απελευθέρωσε ένα χείμαρρο δράσης των εργατών και αναταραχής στο στρατό που απείλησε να μετατρέψει μια δημοκρατική επανάσταση σε σοσιαλιστική. Τα κόμματα της επαναστατικής αριστεράς γιγαντώθηκαν και είχαν μεγάλη επιρροή στους εργάτες και τους φαντάρους.

Επί 19 μήνες, οι κυβερνήσεις παντού είχαν τρομοκρατηθεί από τα γεγονότα της Πορτογαλίας όπου η μία κυβέρνηση έπεφτε μετά την άλλη, καθώς αντιμετώπιζαν το κίνημα.

Ο Φερνάντο Ρόζας, λέκτορας Ιστορίας και βουλευτής με το Αριστερό Μπλοκ στην Πορτογαλία, μας εξηγεί για το υπόβαθρο της επανάστασης:

"Στην Πορτογαλία ένα πραξικόπημα μετασχηματίστηκε σε επαναστατική διαδικασία. Αυτοί που έκαναν το πραξικόπημα ήταν νέοι αξιωματικοί που είχαν παίξει σημαντικό ρόλο στους αποικιοκρατικούς πολέμους. Ηταν επικεφαλής μονάδων και ήταν κάτι σαν πατεράδες των νέων φαντάρων που είχαν σταλεί στις αποικίες. Είχαν μεγάλη δύναμη και εμπειρία του τι σημαίνει αδικία των πολέμων για τη διατήρηση των αποικιών. Αυτοί αποτελούσαν τη βάση του πραξικοπήματος.

εντάσεις

Πήραν την εξουσία με ένα πολύ πετυχημένο πραξικόπημα, κυρίως στη Λισαβόνα. Αποκεφάλισαν τις ένοπλες δυνάμεις, με το να ξεφορτωθούν 100 στρατηγούς. Οι ένοπλες δυνάμεις μετατράπηκαν σε κάτι πολύ διαφορετικό από τον παραδοσιακό τους ρόλο επιβολής της κρατικής βίας. Μετατράπηκαν σε στρατιωτικό κίνημα. Κατά κάποιο τρόπο, οι ένοπλες δυνάμεις εξαφανίστηκαν. Υπήρχαν πολλές κοινωνικές και πολιτικές εντάσεις προς το τέλος της δικτατορίας.

Με το θρίαμβο του πραξικοπήματος, εξεράγη αυθόρμητα ένα μαζικό κίνημα σε όλη τη χώρα. Εγιναν καταλήψεις σε εργοστάσια, τεράστιες διαδηλώσεις, Ηταν η πρώτη φάση της πορτογαλέζικης επανάστασης.

Η επανάσταση δεν ελεγχόταν από τα κόμματα της αριστεράς. Οι άνθρωποι βγηκαν στους δρόμους γιατί ένιωσαν ότι είχαν στα χέρια τους τη δύναμή να αλλάξουν τον κόσμο. Ηταν εκπληκτικό προνόμιο να συμμετέχεις σ' αυτήν την επανάσταση. Δεν μπορείς να καταλάβεις τι σημαίνει επανάσταση μόνο διαβάζοντας βιβλία. Την καταλαβαίνεις όταν τη ζεις.

Υπάρχει μια αίσθηση ότι όλα είναι εφικτά. Μια ταπεινή εργάτρια νιώθει δυνατή να κυβερνήσει ολόκληρες πόλεις. Η καθημερινή ζωή αλλάζει. Αυτό είναι η επανάσταση. Κανείς δεν έλεγχε εκείνη τη φάση.

Ημουν 28 χρονών τότε και μέλος της μαοϊκής οργάνωσης MRPP. Ξόδευα κάθε ώρα της μέρας μου βοηθώντας την επανάσταση με όποιον τρόπο μπορούσα. Το Κομμουνιστικό Κόμμα εξαπέλυσε επίθεση εναντίον τμημάτων της άκρας αριστεράς το Μάη του 1975 με σκοπό να ενισχύσει τη θέση του στο στρατό. Η COPCON, η επιχειρησιακή διοίκηση των ενόπλων δυνάμεων με έβαλε φυλακή. Εχω πάει φυλακή δύο φορές -τη μία από το φασισμό, την άλλη από το Κομμουνιστικό Κόμμα."

Ο Μπρούνο Πόντε που στη διάρκεια του φασισμού ήταν εξόριστος στη Βρετανία, λέει:

"Μετά τις 25 Απρίλη, οι πολιτικοί εξόριστοι μπορούσαν να επιστρέψουν στην Πορτογαλία. Η σύντροφός μου, η Κλάρα, είχε διωχθεί απ' το πανεπιστήμιο, από το φασισμό. Γίνονταν συγκεντρώσεις σε όλα τα πανεπιστήμια για να διώξουν όλους τους καθηγητές που είχαν σχέση με το παλιό καθεστώς και καλούσαν πίσω τους αποβλημένους φοιτητές. Αναμιχθήκαμε στην πολιτική αμέσως. Για ενάμιση χρόνο ήταν φανταστικά."

"Ηταν σαν ένα όργιο ελευθερίας", συμπληρώνει η Κλάρα Κέιροζ, που ήταν μαζί του εξορία. "Ηταν πανέμορφο να βλέπεις τους εργάτες από τα ναυπηγεία του Λισνάβε και του Σετνάβε να κάνουν πορεία στη Λισαβόνα φορώντας τις φόρμες της δουλειάς και τις κάσκες τους".

"Γίνονταν διαδηλώσεις σχεδόν κάθε μέρα" λέει ο Μπρούνο. "Ο κόσμος καταλάμβανε τη γη και τα εργοστάσια. Γίνονταν μαζικές συγκεντρώσεις στις οποίες συμμετείχε όποιος ήθελε. Ο κόσμος είχε μείνει σιωπηλός για 50 χρόνια, τώρα όλοι μιλούσαν. Είχαν σε ένα βαθμό την εξουσία, στους δρόμους και στα εργοστάσια.

Υπήρχαν πολλές συναντήσεις ανάμεσα στους εργάτες και τους φαντάρους. Μετά από μια μαζική διαδήλωση στη Λισαβόνα κάποιος είπε στην ομιλία του να πάμε και να απελευθερώσουμε τους φαντάρους από μια στρατιωτική φυλακή. Χιλιάδες άνθρωποι βαδίσαμε στην άλλη πλευρά του ποταμού. Ο κόσμος καταλάμβανε λεωφορεία, μαζεύονταν κι άλλοι και τελικά απελευθερώσαμε τους φαντάρους.

Γιορτή

Ηταν πραγματική γιορτή. Την εργατική επιτροπή στην πολυεθνική Πλέσσεϊ αποτελούσαν κυρίως γυναίκες, που ως τότε δεν είχαν δυνατότητα να κάνουν το οτιδήποτε. Με το φασισμό, ο καθένας φοβόταν το γείτονά του, μήπως τον καρφώσει. Ομως τώρα είχε γίνει έκρηξη και ο κόσμος βγήκε στους δρόμους. Οι χαφιέδες εξαφανίστηκαν. Ανθρωποι που δεν είχαν ξαναμιλήσει δημόσια, αγράμματες γυναίκες έβγαζαν λόγους. Ηταν εκπληκτικό. Ο κόσμος μπορούσε να εκφράσει το πώς ένιωθε.

Αρχίσαμε να έχουμε εμπιστοσύνη στις δυνάμεις μας. Οι γυναίκες ένιωθαν να έχουν ιδιαίτερο ρόλο. Οι άντρες λέγαμε ένα σύνθημα ότι ήμασταν πλέον σκλάβοι των γυναικών. Οι γυναίκες καταλάβαιναν τι συμβαίνει και μιλούσαν ανοιχτά. Συμμετείχαν στα πάντα. Νιώθαμε να έχουμε επιστρέψει σε μια τελείως διαφορετική χώρα."

"Ο ραδιοσταθμός της Καθολικής εκκλησίας 'Αναγέννηση' καταλήφθηκε από τους εργάτες", λέει η Κλάρα. "Ολοι είχαν τα τρανζιστοράκια τους συντονισμένα στο σταθμό για να μαθαίνουν τι γίνεται. Ο σταθμός καλούσε τον κόσμο σε διαδηλώσεις ή σε υποστήριξη καταλήψεων. Η κυρίαρχη τάξη ανησυχούσε τόσο πολύ που βομβάρδισε τις κεραίες".

"Οι εργάτες στην εφημερίδα Ρεπούμπλικα πέταξαν έξω τον ιδιοκτήτη και ανέλαβαν αυτοί" λέει ο Μπρούνο. "Ενώθηκαν με το σταθμό "Αναγέννηση" και με κόσμο από την τηλεόραση. Η επικοινωνία ήταν ένα όνειρο.

Ομως η μαχητικότητα και η δύναμη του κινήματος ανησύχησε τους από πάνω. Ο στρατηγός Αντόνιο ντε Σπινόλα, ο νέος πρόεδρος προσπάθησε να οργανώσει πραξικόπημα καλώντας τη 'σιωπηλή πλειοψηφία' να διαδηλώσει στη Λισαβόνα το Σεπτέμβρη.

Μια τεράστια κινητοποίηση εργατών που τράβηξε μαζί της και τους φαντάρους σταμάτησε τα σχέδια του Σπινόλα και τον ανάγκασε να παραιτηθεί."

"Ακολούθησε μια μεγάλη μάχη στο εσωτερικό της επανάστασης για το ποια είναι η προοπτική της", λέει ο Φερνάντο Ρόζας. "Θα ήταν επανάσταση για σοσιαλισμό ή για δημοκρατία δυτικού τύπου; Αυτή ήταν η δεύτερη φάση της επανάστασης. Στο στρατόπεδο της αριστεράς, το Κομμουνιστικό Κόμμα είχε πολύ δυνατό ρεύμα και κέρδιζε όλο και μεγαλύτερη επιρροή στο MFA. Η ριζοσπαστική αριστερά ήταν το άλλο κομμάτι στο αριστερό στρατόπεδο.

Από την άλλη πλευρά βρισκόταν ένα μπλοκ που απλωνόταν από την ακροδεξιά, διαπερνούσε το σοσιαλιστικό κόμμα και έφτανε μέχρι τα μη επαναστατικά μέλη του MFA. Μετά το Μάρτη του 1975 όταν η δεξιά ξαναέκανε αποτυχημένο πραξικόπημα με το στρατηγό Σπινόλα, ακολούθησε μια μεγάλη διαδικασία ριζοσπαστικοποίησης και φτάσαμε κοντά στον εμφύλιο πόλεμο ανάμεσα στη δεξιά και την αριστερά.

Ομως το Κομμουνιστικό Κόμμα που βρισκόταν υπό την επιρροή της σταλινικής Ρωσίας, και το Σοσιαλιστικό Κόμμα που το στήριζε η Δύση, έπαιξαν κρίσιμο ρόλο στο να περιοριστεί η επανάσταση.

Ο ηγέτης του Κομμουνιστικού Κόμματος, Αλβάρο Κουνιάλ, που πέθανε πριν δυο βδομάδες δεν ήθελε να επιτεθεί στην εξουσία από τους δρόμους. Το Κομμουνιστικό Κόμμα ήθελε να ενισχύσει τον έλεγχό του στο κράτος από τα πάνω. Αυτές οι τακτικές απέτυχαν την άνοιξη και το καλοκαίρι του 1975, όταν έχασε από την κυβέρνηση τον πρωθυπουργό του, Βάσκο Γκονσάλβες, που επίσης πέθανε πρόσφατα.

Εχασε επίσης σημαντικές θέσεις στο Επαναστατικό Συμβούλιο, το ηγετικό όργανο της επανάστασης μετά το Μάρτη.

Πρόσχημα

Η ριζοσπαστική αριστερά έκανε μια τελευταία απεγνωσμένη προσπάθεια να ανακτήσει τη θέση της, το φθινόπωρο. Προσπάθησε να ελέγξει τις βάσεις των αλεξιπτωτιστών το Νοέμβρη. Αυτό χρησιμοποιήθηκε σαν πρόσχημα από τη δεξιά που ήταν έτοιμη για πραγματικό πραξικόπημα. Το πραξικόπημα έγινε στις 25 Νοέμβρη. Αυτό ήταν το τέλος της επανάστασης. Το Κομμουνιστικό Κόμμα σταμάτησε και τρομοκρατήθηκε. Η ριζοσπαστική αριστερά διασπάστηκε.

Δεν επρόκειτο ακριβώς για αντεπανάσταση. Ολες οι κατακτήσεις της αριστεράς, όπως η κατάληψη και εθνικοποίηση της γης, παρέμειναν στο Σύνταγμα του 1976. Ομως υπήρχε ένας διπλός συμβιβασμός από το Κομμουνιστικό Κόμμα. Αποδέχθηκε την αντικατάσταση της επαναστατικής νομιμοποίησης από την εκλογική νομιμοποίηση. Επίσης αποδέχθηκε ότι ο στρατός δεν θα συνέχιζε ως πολιτικό κίνημα αλλά θα γύριζε στον παραδοσιακό του ρόλο να δέχεται εντολές από την κυβέρνηση.

Το Σοσιαλιστικό Κόμμα κέρδισε τις εκλογές του 1976 με τεράστια πλειοψηφία. Βήμα βήμα, οι οικονομικές κατακτήσεις της επανάστασης πάρθηκαν πίσω."

Από την εφημερίδα Socialist Worker του Λονδίνου

εργατικη δημοκρατια

ΣΚΩΤΙΑ

Η διαδήλωση «Κάντε την Φτώχια Ιστορία» στο Εδιμβούργο ήταν η μεγαλύτερη στην ιστορία της Σκωτίας-πολύ μεγαλύτερη από ότι υπήρξε ποτέ στο παρελθόν.

Έγινε μέσα σε μια γιορταστική ατμόσφαιρα αλλά την ίδια ώρα ήταν φανερή η αποφασιστικότητα των διαδηλωτών που πορεύονταν όχι μόνο για να απαιτήσουν να αυξηθεί η βοήθεια προς την Αφρική και να καταργηθεί το χρέος των φτωχών χωρών αλλά και σε αντίθεση με την νεοφιλελεύθερη ατζέντα των G8 και τον πόλεμο.

Ήταν τόσοι πολλοί οι διαδηλωτές που μεγάλος αριθμός τους δεν μπόρεσε να ξεκινήσει από το σημείο συγκέντρωσης. Κοντά στις 300 χιλιάδες πήραν μέρος και αρκετές χιλιάδες βρίσκονταν ακόμα στην αρχή όταν μετά από μια πορεία 3 μιλιών η αρχή της πορείας έφτασε ξανά στο σημείο που είχαν ξεκινήσει σχηματίζοντας κύκλο.

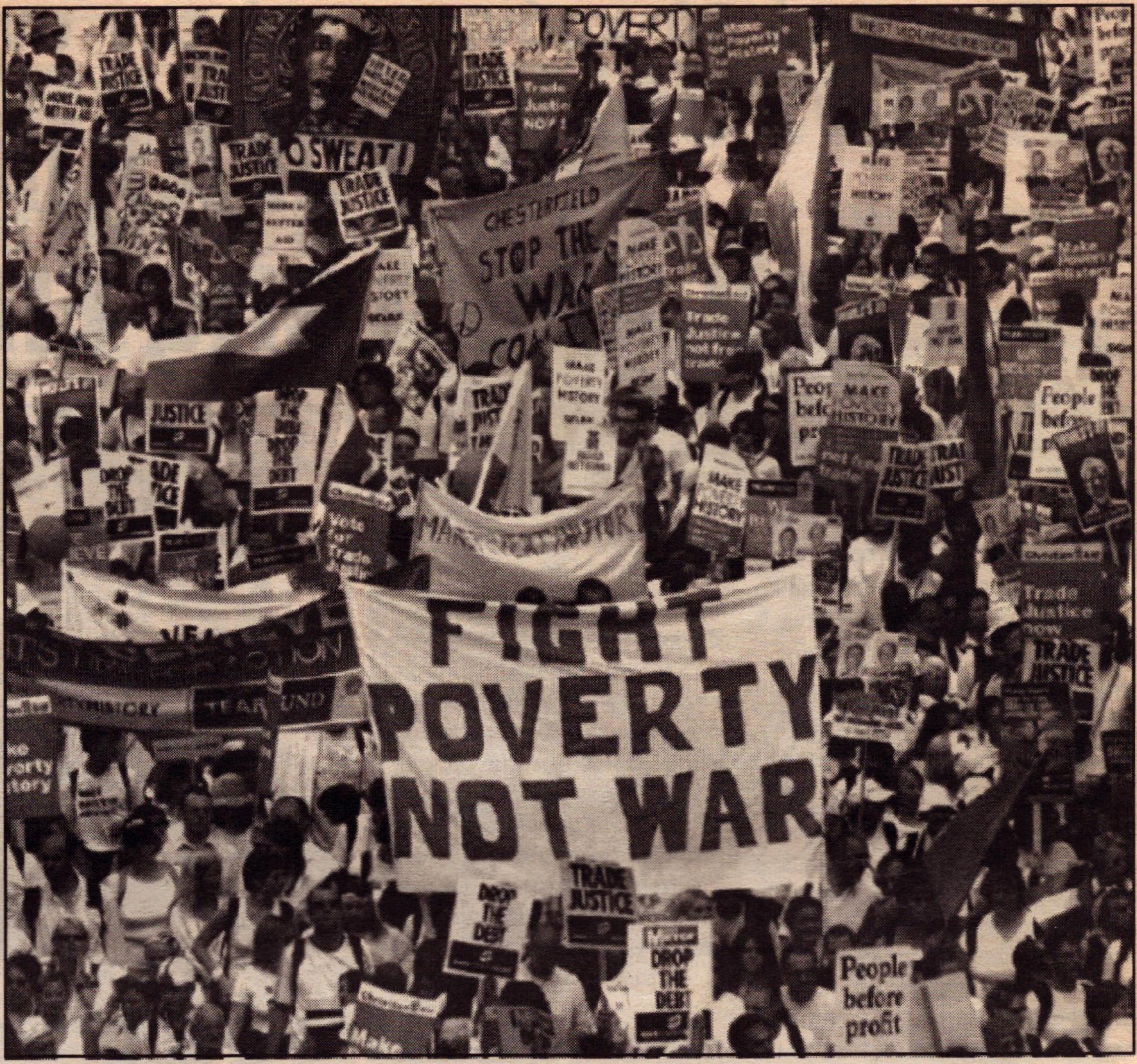

300 χιλιάδες περικύκλωσαν τους G8

Οι διαδηλωτές προέρχονταν από πολλούς χώρους, κινητοποιημένοι από το κάλεσμα πολλών οργανώσεων με 800 λεωφορεία να φτάνουν στην Σκωτία από την Αγγλία και την Ουαλία για να ενωθούν με πολλές χιλιάδες ντόπιους σε μια φανταστική συγκέντρωση. Αλλά από όπου και να ξεκινούσαν ήταν φανερή η διάθεση τους για πραγματική αλλαγή. Οι άνθρωποι ήθελαν δράση για αλλαγή και όχι τις άδειες υποσχέσεις των G8.

Ο βουλευτής του Respect Τζωρτζ Γκάλαγουεη έκφραζε την διάθεση πολλών όταν δήλωσε:

«Δεν είναι δυστύχημα ούτε θέληση θεού που τόσοι άνθρωποι ζουν στην φτώχεια. Οι φτωχοί είναι φτωχοί επειδή οι πλούσιοι είναι πλούσιοι. Οι ηγέτες των G8 δεν είναι η λύση του προβλήματος αλλά είναι η αιτία που τόσοι άνθρωποι ζουν στην φτώχια.

Δεν έχουμε ψευδαισθήσεις ότι είμαστε όλοι στην ίδια πλευρά. Είναι απάτη ότι ο Μπλερ και ο Μπράουν είναι οι σωτήρες της Αφρικής. Δεν θα δούμε την φτώχια να γίνεται ιστορία μέχρι να κάμουμε τους G8 ιστορία.

Αν ο Μπόμπ Γκέλντορφ πραγματικά ήθελε να βοηθήσει να γίνει η φτώχεια ιστορία θα στεκώταν έξω από την πρωθυπουργική κατοικία και θα καλούσε τους φτωχούς του κόσμου να δηλώσουν, ‘Δεν έχουμε πια χρέη-δεν σας χρωστούμε τίποτε.’

Σήμερα έχουμε περικυκλώσει το Εδιμβούργο, έχουμε κάμει μια θηλεία γύρω από τους G8. Μόνο μέχρι να κρεμάσουμε το σύστημα των G8 θα έχουμε κάμει την φτώχεια ιστορία. Αυτή η ομάδα έχει κτίσει ένα σύστημα πολέμου, ιδιωτικοποιήσεων και εκμετάλλευσης. Γι' αυτό θα χαλάσουμε το πάρτι τους την Τετάρτη.»

αντισύνοδος

Η μεγάλη διαδήλωση του Σαββάτου δεν ήταν η μοναδική εκδήλωση ενάντια στους G8 στην Σκωτία. Η αντί-σύνοδος που έγινε την Κυριακή είχε και αυτή μεγάλη επιτυχία. Γύρω στις 5 χιλιάδες άνθρωποι μαζεύτηκαν στην μεγαλύτερη συγκέντρωση σε κλειστό χώρο που έγινε ποτέ στην Σκωτία. Κάθε συνάντηση από τα εργαστήρια και τα σεμινάρια ήταν γεμάτες. Το πρωί γύρω στους 1.100 ανθρώπους συμμετείχαν στην συνάντηση για τον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο.

Οι εκδηλώσεις του Live8 έγιναν αντικείμενο κριτικής από πολλούς που ζητούσαν πολύ περισσότερα από απλές και συναυλίες και παθητικά μηνύματα. Για παράδειγμα η ακτιβίστρια Μπιάνκα Τζιάκερ έκανε κριτική στον Μπόμπ Γκέλντορφ και τον Μπόνο για την στάση τους.

Ένα από τα πιο καθαρά μηνύματα της αντί-συνόδου ήταν ότι οι άνθρωποι σε ολόκληρο τον κόσμο αντιμετωπίζουν τους ίδιους εχθρούς-πόλεμο και νεοφιλελευθερισμό. Η νίκη σε ένα κομμάτι του κινήματος όπως το όχι στην Γαλλία ενάντια στο ευρωσύνταγμα και η εξέγερση στην Βολιβία είναι νίκη και γιορτή για όλους μας.

Την Δευτέρα, γύρω στις δύο χιλιάδες διαδηλωτές απόκλεισαν την πυρηνική βάση του Faslane. Ήταν ένα δυναμικό μείγμα από ακτιβιστές, μέλη συντεχνιών, ο «στρατός» των κλόουν και ακόμα πιο ηλικιωμένοι ακτιβιστές που για πολλά χρόνια αγωνίζονται ενάντια στα πυρηνικά όπλα.

Ακόμα μια μεγάλη συγκέντρωση διαμαρτυρίας έγινε έξω από στρατόπεδο προσφύγων, για υπεράσπιση των δικαιωμάτων των αιτητών ασύλου που κρατούνται εκεί.

Η πίεση από τους ακτιβιστές έχει αναγκάσει τις αρχές να επιτρέψουν την διαδήλωση ενάντια στους G8 να περάσει κοντά από τις πύλες του ξενοδοχείου Γκλένιγκολς που θα συνεδριάζουν την Τετάρτη 6 του Ιούλη. Είναι μια ευκαιρία να νιώσουν το θυμό μας εναντίον τους.

οι G8

Είναι οι οχτώ άνθρωποι που ευθύνονται περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο για τη φτώχεια, για τον πόλεμο, για την καταστροφή του περιβάλλοντος σε ολόκληρο τον πλανήτη. Είναι οι οχτώ ηγέτες των πιο αναπτυγμένων βιομηχανικά χωρών

Η παρουσία του Μπους θα αρκούσε από μόνη της για μια τεράστια διαδήλωση. Είναι το πιο μισητό πρόσωπο σε όλο τον πλανήτη με το αίμα από 100 χιλιάδες θανάτους αμάχων στο Ιράκ και χιλιάδες νεκρούς στο Αφγανιστάν στα χέρια του.

Οι ΗΠΑ είναι η χώρα με τη βασική ευθύνη για παραγωγή “αερίων του θερμοκηπίου” που προκαλούν υπερθέρμανση στον πλανήτη. Ομως, και οι υπόλοιποι της οχτάδας είναι αντίστοιχοι εγκληματίες. Για τον Μπλερ δεν υπάρχει κανένας που να αμφιβάλλει, ομως και ο λεγόμενος γαλλογερμανικός άξονας κάθε άλλο παρά άξονας της ειρήνης είναι. Ακόμα στους G8 συμμετέχει και ο Βλαντιμίρ Πούτιν, ο αρχισφαγέας της Τσετσενίας.

φονιάδες

30 χιλιάδες παιδιά πεθαίνουν κάθε μέρα με μοναδική αιτία την ακραία φτώχεια. Βασικοί υπεύθυνοι είναι οι G8. Οι μεγάλες και πλούσιες χώρες είναι αυτές που ελέγχουν τους διεθνείς οργανισμούς που παράγουν αυτή τη φτώχεια: Την Παγκόσμια Τράπεζα, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου. Ο έλεγχος είναι προφανής: πρόεδρος της Παγκόσμιας Τράπεζας είναι ο Πολ Γούλφοβιτς ένα από τα αρχι-γεράκια του Μπους και από τους βασικούς εμπνευστές του πολέμου στο Ιράκ. Οι ίδιοι άνθρωποι που σκοτώνουν με τις βόμβες, σκοτώνουν και με τα χρέη.

Αυτοί οι οργανισμοί έχουν οδηγήσει τον μισό πληθυσμό της γης να ζει με λιγότερα από 2 δολάρια τη μέρα. Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι πεθαίνουν κάθε χρόνο και δεν καταγράφονται ως νεκροί από φτώχεια, ενώ στην πραγματικότητα αυτή είναι η αιτία. 38 εκατομμύρια άνθρωποι στον πλανήτη είναι φορείς του ιού του AIDS, HIV. Από αυτούς το 95% ζουν σε φτωχές χώρες. Και φυσικά δεν είναι σύμπτωση. Υπάρχουν φάρμακα για τον ιό του AIDS, αλλά σ' αυτές τις χώρες είναι πολύ ακριβά για να τα αγοράσει κανείς. Ενώ στις ίδιες τις χώρες αυτές δεν επιτρέπεται να παρασκευαστούν τα φάρμακα πιο φτηνά γιατί παραβιάζονται τα “δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας”

Κάθε λεπτό που περνάει, μια γυναίκα πεθαίνει από επιπλοκές στην εγκυμοσύνη ή στον τοκετό. Από αυτές το 99% είναι σε φτωχές χώρες. Κάθε δεκαπέντε λεπτά πεθαίνει ένα παιδί από ασθένειες σχετικές με την ακαταλληλότητα του νερού.

Και τα δάνεια που δίνονται σ' αυτές τις χώρες, αλλά και η υπόσχεση για διαγραφή των χρεών συνδυάζονται με ένα μεγάλο εκβιασμό. Οι διεθνείς οργανισμοί απαιτούν από τις φτωχές χώρες να ξεπουλήσουν δημόσια αγαθά, όπως το νερό ή το ηλεκτρικό, να ιδιωτικοποιήσουν κομμάτια της οικονομίας τους, να αφήσουν τις εσωτερικές αγορές τους “ξέφραγα αμπέλια” στην είσοδο των πολυεθνικών και να σταματήσουν κάθε προστασία στα εθνικά τους προϊόντα, στους αγρότες τους και στη βιομηχανία τους.

Ετσι, όχι μόνο αυξάνεται η φτώχεια και διαλύονται οι όποιες κοινωνικές υπηρεσίες, αλλά και οι συνθήκες εργασίας γίνονται μεσαιωνικές - ένας παράδεισος για τις Πολυεθνικές.

Οι G8 δίνουν πολύ περισσότερα χρήματα σε όπλα παρά σε βοήθεια προς τις φτωχές χώρες. Τα λεφτά που ξοδεύονται παγκοσμίως κάθε χρόνο σε όπλα υπολογίζονται σε 1 τρισεκατομμύριο δολάρια. Αυτό το ποσό αντιστοιχεί σε 162 δολάρια το χρόνο για κάθε έναν άνθρωπο στον πλανήτη. Από αυτά, το 47% το ξοδεύουν μόνες τους οι ΗΠΑ!

Συγκριτικά, το κόστος για να μπορούν όλα τα παιδιά του πλανήτη να βγάζουν το δημοτικό σχολείο, θα ήταν περίπου 10 δισεκατομμύρια δολάρια το χρόνο, το 1% δηλαδή από τα λεφτά που πάνε για όπλα.

Σταύρος Σιδεράς